

sosyalist işçi

Sayı 472 | Aralık 2013 | 4 TL

22 Aralık'ta Kadıköy'de Kent Mitingi

Artık Yeter!

İstanbul

Hepimizin!

Barış süreci sabote ediliyor

SÖZ KONUSU cumhuriyet tarihi kadar köklü ve son 30 yılın gösterdiği gibi yaklaşık 50 bin kişinin öldüğü Kürt sorunu olduğu için, barış sürecinin el bebek gül bebek ilerlemeyeceğini biliyorduk.

Çözüm sürecinin mimarlarından Abdullah Öcalan, sürecin en başından beri provokasyonlara karşı uyarı yapıyor. Gewer'de polis saldırısının ardından iki kişinin ölmesi, bu provokasyon girişimlerine bir örnek. Sürecin en başında Paris'te 3 PKK'li kadın aktivistin öldürülmesi de böyle bir adımdı.

Öcalan Kürt halkının provokasyonlara karşı uyanık ve hazırlıklı olması gerektiğini de söyledi.

Bu, batı için, batıda mücadele eden barış aktivistleri için çok daha acil bir uyarı.

Provokasyonlara karşı uyanık olmak, politik bir hazırlık gerektirir ve bu politik hazırlığın ilk adımı, politik iklimin provokasyonlara elverişli olmasının önüne geçmektir.

Bunun için, öncelikle, barış sürecinin Kürt halkının haklarının her düzeyde garanti altına alınacağı bir süreç olarak kavramak ve barışı savunan yaygın politik kampanyalar yapmak gerekiyor. Barışın önemini, güncelliğini, yakıcılığını, Kürtler ve tüm halklar açısından siyasal demokrasinin sınırlarını genişletmede oynayacağı rolün büyüklüğünü

anlatan yaygın kampanyalar yapmak zorundayız.

Ne yazık ki, ulusalcılığın sağ ve sol versiyonları, ilk günden beri barış sürecini itibarsızlaştırmaya çalışıyor. İtibarsızlaştırmak için her gün yeni bir gerekçe öne süren bu çevreler, barış sürecinin coşkuyla karşılanmasının önüne duvar örüyor.

Provokasyonların zeminin ortadan kaldırarak temel politik adım ise hükümeti, çözüm sürecinin şakası olmayan bir dönüşüm olduğu konusunda sert bir şekilde uyarmak ve çözüm sürecinin ilerlemesi için gerekli olan pratik adımların hızla atılmasını sağlamaktır.

Çözüm sürecinde atılması zaruri olan adımların atılmaması, ağırdan almalar, süreci geren, Kürt halkının sinir uçlarıyla oynayan açıklamalar provokasyona uygun bir ortam yaratıyor.

Savaşın tüm hızıyla yaşandığı günlerin üzerinden yıllar değil, sadece bir yıl geçti. Bu kadar çabuk unutmamak lazım. Kürtler, somut adım görmek istiyor. Batıda barışı isteyenler, somut adım görmek istiyor. Bu adımların hızla atılması lazım: Öcalan'ın koşulları sürece daha rahat müdahale edebileceği bir biçimde düzenlenmelidir. KCK davasında yargılanan tutuklular serbest bırakılmalıdır. Hatip Dicle gibi tutuklu Kürt milletvekilleri serbest bırakılmalıdır. Anadilde eğitim özgürlüğüyle ilgili düzenlemeler hızla hayata geçirilmelidir.

Bu adımlardan da önce Gewer'de iki kişinin öldürülmesinin tüm sorumluları yakalanmalı, görevden alınmalı ve yargılanmalıdır.

Sosyalist İşçi

2013'te mücadele devam etti

HRANT'IN ARAMIZDAN ALINIŞININ ÜZERİNDEN 6 YIL GEÇTİ. MÜSAMERE SÜRÜYOR! DEVLET KATİLLERİ SAKLAMAYA DEVAM EDİYOR!

2007'YE hepimizin yüreğine acı ve düşüren bir haber ile girmiştik. Hrant gazetesi AGOS'un önünde arkasından kurşulanarak katledilmişti. Ardından İstanbul'da Türkiye tarihinde görülen en büyük cenazelerden biri yapıldı. İstanbul'da yüzbinlerce insanın yürüdüğü cenaze törenine Türkiye'nin her yanından insanlar geldi. Aynı şekilde birçok yerde eş zamanlı yürüyüşler yapıldı. Türkiye'de ilk kez yüzbinlerce insan **HEPİMİZ ERMENİYİZ!** diyerek yürüdü.

Hrant'ın ardından her yıl aynı yer ve saatte buluşuyoruz. 19 Ocak 2013'te bir kez daha onbinlerce kişi

İstanbul'da Agos önünde buluştuk ve "Buradayız Ahparig" dedik. Bu adaletsiz karara karşı sesimizi yükselttik. Biz bitti demeden bu dava bitmez dedik. Demeye de devam ediyoruz.

Bu âdi ve karanlık cinayetin ardından yüzlerce delil gün yüzüne çıktı. İsimler serildi. Sonunda tetikçiler yakalandı ve 7 ay sonra üstün körü bir yargılama süreci başladı. Tetikçi, azmettirici ve ortak denilen birkaç kişi tutuklandı. Ancak cinayetin örgütlenmesinden işlenmesine hatta sonrasına kadar sorumlu oldukları gün gibi ortada duran devlet görevlilerinin isimleri çarşaf çarşaf ortaya serilmiş olmasına rağmen hala kimseye dokunulmadı.

İlk duruşmadan bu yana Hrant'ın arkadaşlarının tuttuğu Adalet Nöbeti

devam ediyor. 2013'ün ilk yarısında bitti denilmek istenen dava Eylül ayında tekrar başladı. Nöbet devam ediyor. 3 Aralık'ta Çağlayan Adliyesi önünde yapılan çağrı ile nöbetimize devam ettik. "Katilleri de, zanlıları da iyi bilirsiniz" dedik. Müsamereye izin vermeyecek ve sorumlular yargılsın demeye devam edeceğiz.

NEWROZ PİROZ BE! ÇÖZÜME EVET!

21 MART 2013, Newroz Türkiye için tarihsel öneme sahip bir eşik oldu. Türkiye Kürt sorununda kalıcı bir barış sağlama yönünde büyük bir adım attı.

Bir süredir Devlet ile Sayın Öcalan arasında müzakere sürerken, 21 Mart'ta tarihi bir gün yaşandı. Amed meydanında yüzbinler ve televizyonu başında milyonlar Kürt Özgürlük hareketi lideri Abdullah Öcalan'ın

Türkiye halklarına barış mesajını dinledi.

Önümüzde yepyeni bir geleceğin, barışın kapıları aralandı. Bu kapı hâlâ aralık. Başlayan ve hâlâ ağır aksak gibi görünse de devam eden barış sürecinin ilerlemesi için mücadele etmeye devam etmek gerekiyor. Hükümet adım at demek gerekiyor. Kürt halkının taleplerinin karşılanmasını sağlamak için, baskı yaratmak için Kürt halkının mücadelesine omuz vermek gerekiyor. Mayıs 2013'de çekilmeye başlayan gerillalar için yasal güvence sağlanması gibi hükümetten beklenen birçok somut adım var.

2014 çözüm ve barış süreci için mücadelenin devam ettiği bir yıl olacak. Hâlâ önümüzde demokrasiye dair, seçim sistemine dair, anayasa dair tartışmalar duruyor. 2014 bu tartışmaları en geniş kesimlere taşımak ve barışın önünü açmak için mücadele yılı olacak. Her yerde çözüme evet, barışa evet demeye devam edeceğiz.

ERMENİ SOYKIRIMI TANINSIN!

1915 YILININ 24 Nisan günü İstanbul'da Ermeni toplumunun ileri gelenleri teker teker tutuklanmaya başlandı. Anadolu'nun hemen her yerinde yaşayan Ermenilere derhâl hazırlanmaları, hemen yola

çıkacakları emri verildi. Gerçekten de hızla yola çıkartılan Ermeni kabilelerinin büyük çoğunluğu, gönderildikleri Suriye'nin Der Zor çölüne asla ulaşamadılar. Kitleler halinde öldürülmeye başlandılar. Erkekler ve çocuklar hemen öldürüldü, kadınlar ve kızlar kaçırlarak zorla Müslümanlaştırıldı, büyük kısmı köleleştirildi. Kafilelerin bir kısmı perişan bir halde Der Zor'a ulaşabildi, ancak olağan şartlar altında bile insan yaşamayı kolay olmayan bu çöl, binlerce insanın mezarı oldu. 1916 yılının sonuna gelindiğinde Anadolu'nun kadim halklarından olan Ermeniler neredeyse tümüyle ortadan kalkmış, koca şehirler, kasabalar ve köyler boşalmış, Anadolu'nun geniş kesimleri viraneye dönmüştü. Bu soykırımın sonucunda 1.500.000 Ermeni öldürüldü. Bütün mallarına el konuldu. Bu mallarla Türk burjuvazisi ilkel sermaye birikimini sağladı. Devlet soykırımı 98 yıldır inkâr ediyor.

İlk kez 2010 yılının 24 Nisan günü binlerce insan İstanbul Taksim Meydanı'nda ellerinde karanfilleri ile toplanarak Ermeni soykırımında ölenleri anmak için "Bu Acı Hepimizin" diyerek buluştular.

2010'dan bu yana her yıl buluşmaya ve devlete "Ermeni Soykırımı Tanınsın" demeye devam ediyoruz. 2013 yılında yine Taksim Meydanı'nda yapılan anmaya binlerce insan katıldı. Anma aynı zamanda Türkiye'nin birçok şehrinde yapılıyor.

2014'de de "Bu Acı Hepimizin" demeye devam edeceğiz. Ermeni Soykırımı'nın 100. yılına giderken anmaları daha kalabalık yapmak üzere Ermeni Soykırımı'nın gerekçelerini anlatmaya ve herkesi bu acıya ortak olmaya çağırmaya devam edeceğiz.

1 MAYIS 2013 – POLİS ŞİDDETİ ÇEMBERİNDE "GÜVENLİ 1 MAYIS"

NİSAN AYININ son günlerinde Hükümet Taksim Meydanı'nda yapılan inşaat çalışmalarını bahane göstererek 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasına izin verilmeyeceğini ilan etti.

Devlet güçleri 1 Mayıs'ta Taksim'e gelenlere gaz bombaları ve tomaları ile saldırdı. Sendika binalarını bastı. Onlarca insan hastanelik oldu. Oysa önceki yıllarda 1 Mayıs'ı düzenleyenler kendi güvenliğini sağlayabildiğini göstermişlerdi. Polisin saldırmadığı ve Taksim mitingleri olaysız geçiyordu.

1 Mayıs günü ve sonrası verilen mesajlar artık Taksim'de ne 1 Mayıs'a ne de herhangi başka bir yürüyüşe izin verilmeyeceği yönünde oldu. Her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs'ta hem 36 yıl önce aynı meydana aramızdan ayrılan yoldaşlarımızı anmak hem de dünya emekçilerinin mücadelesinin simgesi olan bayramımızı kutlamak için alanlarda olacağız.

26 MAYIS ÇÖZÜME EVET! BARIŞA EVET!

2013 YILININ başında çözüm ve barış sürecini destekleyen, müzakerelerin devam etmesini isteyen ve hükümete karşı Kürt halkının taleplerinin karşılanması yönünde baskı yapmayı amaçlayan kesimler bir araya geldi. 6 Nisan günü yapılan bir basın açıklaması ile Çözüm Evet Koalisyonu kuruluşunu ilan etti.

200'den fazla imzacı ile yola çıkan koalisyon 26 Mayıs'ta büyük bir İstanbul yürüyüşü gerçekleştirdi. İçinde Türkiye'nin her kesiminden aydın, sanatçı, kanaat önderi ve aktivistlerin bulunduğu koalisyon birçok şehirde basın açıklamaları, sokak eylemleri ve toplantılar yaptı. Sokak stantları ile yaklaşık 100.000 bildiri dağıtıldı. Binlerce imza toplandı.

O gün toplumun büyük kesimlerinde ortaya çıkmış olan barış isteği hala var. 2014'de yine en geniş kesimleri bu talebin etrafında toplamak için kampanya devam ediyor olacak. "Hükümet Adım" at demek üzere yine sokaklarda olacağız.

1 HAZİRAN 2013 – GEZİ DİRENİŞİ - BU DAHA BAŞLANGIÇ MÜCADELEYE DEVAM!

1 Mayıs'tan 1 Haziran'a kadar geçen sürede hemen hergün İstiklal'de ve Taksim'de gösteri yapmak isteyen gruplara polis gaz bombaları ile saldırdı. Taksim yasağı bir öfkeyi kent merkezinde biriktirmeye başladı. 11 Mayıs'ta Reyhanlı'da gerçekleşen bombalı saldırılar sonucu resmi rakamlara göre 52 kişi hayatını kaybetmişti. Hükümetin saldırıyı önlemedeki başarısızlığı toplumda ciddi

bir tepki yaratmıştı. 29 Mayıs'ta sivil toplum kuruluşlarının ve çevre hareketlerinin bütün muhalefetine rağmen Karadeniz otoyolu ile de birleştirilerek Asya-Avrupa karayolu ticaretini bağlayacak olan 3. Köprü'nün temel atma töreni gerçekleştirildi. 3. Köprü yüzbinlerce ağacın yok olması pahasına yapılacak olması büyük tepki çekmişti. Üstelik köprü'nün ismi bir de Alevi katliamları ile bilinen Yavuz Sultan Selim koyulunca tepki daha da arttı. Benzer şekilde birçok sivil toplum kuruluşunun karşı çıkmasına aldırmadan ihalesi yapılan 3. Havalimanı projesi 20 Mayıs'ta imzalandı. Son olarak Taksim Dayanışmasının başından beri muhalefet ettiği Gezi Parkı'na Topçu Kışlası projesi ve 27 Mayıs'ta iş makinelerinin parka girmesi üzerine en fazla birkaç yüz kişiden oluşan aktivistlere polisin her sabah sert şekilde müdahale edip, çadırlarını yakması 31 Mayıs akşamı Türkiye tarihin en kitlesel direnişinin başlamasına yol açtı. Yüzbinlerce kişi onlarca saat süren direnişte polis 2 yıllık gaz bombası stoğunu harcamasına rağmen korku eşliğini aşarak hükümetin otoriter ve kibirli uygulamalarına yanıt vererek Taksim meydanına girdi. Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB) yaptığı açıklamaya göre

12 Haziran itibari ile olaylar esnasında tazyikli su, kısa mesafeli biber gazı atışları ve plastik kurşunlardan dolayı 7.478 kişi yaralanmıştı. Ayrıca 91 kişi kafa travmasına uğrarken 10 kişi gözünü kaybetti. Gezi Parkı 15 Haziran'a kadar onbinlerce kişinin kamp alanı oldu.

Gezi işgali sırasında en dikkat çeken unsur LGBTİ, Nor Zartonk ve DSİP çadırlarının ortasında bulunan küçük meydanın gökkuşağı renklerinden oluşan bir barış işareti çizilerek "barış meydanı"na çevrilmesiydi. Birkaç gün içinde meydanın üstüne "Anticapitalista" pankartı asıldı. Meydana çıkan sokaklardan birine Hrant Dink diğerine Ceylan Önkol Sokağı tabelaları asıldı. DSİP çadırına 1919 yılında İstanbul'da soykırımdan kurtulan Ermenilerin kaybettikleri insanları anısına Gezi Parkı'na diktikleri anıtın bir temsili dikildi. Üzerine "Soykırım kurbanlarının anısına saygıyla" yazıldı.

Gezi direnişi ülke siyasetinde önemli bir dönemeç oldu. 15

Haziran'daki polis saldırısı ile meydana boşaltılmasına rağmen birkaç hafta boyunca ülke genelinde direnişler sürmeye devam etti. "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganı yüzbinlerce gencin coşkuyla attığı bir slogan haline geldi.

Direnış içinde yer alan ırkçı ve milliyetçi gruplar direnişi ele geçirmek için bütün güçlerini seferber etmiş olmalarına rağmen direnişe hâkim olabilen hiçbir yapı olmadı. Ancak AKP yanlısı medyanın burnunun dibindeki direnişi haber yapmaktaki isteksizliğine ulusal televizyon ve gazete ağına sahip olan diğer büyük medya kesimi olan ulusalcı basının direnişi kendi gözünden yansıtması da eklenince, direnişin ulusalcıların hâkimiyetine girdiği izlenimi doğdu birçok demokratik kesimde. Ancak sonrasında yaşanan iki gelişme Gezi'de ortaya çıkan kitlelerin büyük çoğunluğunun ulusalcı olmadığını gösterdi.

Bunardan ilki 28 Temmuz'da Lice'de karakol yapımını protesto

eden sivillere askerin ateş açması sonucu 18 yaşındaki Medeni Yıldırım'ın öldürülmesine karşı forumlardan ses yükseldi. Gezi'ye destek veren Sözcü ve Aydınlık gazeteleri "askerimize molotof attılar" başlıkları atarken forumlar Taksim meydanına toplanıp "her yer Lice her direniş" sloganı attılar ve Medeni Yıldırım'ın ismi ve resmi Gezi kayıpları ile birlikte anılmaya başladı.

30 Haziran'da ise Türkiye tarihinin en büyük LGBT eylemi gerçekleşti. İstanbul'da yapılan 11. LGBT Onur Yürüyüşü'ne on binlerce kişi katıldı. Bütün forumlar pankartları ile yürüyüşe katılırken Gezi sloganları yürüyüşe hâkim oldu.

Forumlar zamanla kalabalığını yitirmiş olsa da Yoğurtçu ve Abbasağa forumları ve atölyeleri toplanmaya devam ediyor. Geçtiğimiz aylarda Yeldeğirmeni dayanışması tarafından işgal edilen bina ise dayanışma gönüllülerinin çabası ile kışa hazırlık yapıyor. Gönüllüler davası süreci nedeniyle atıl durumda bırakılmış

olan binanın çatısını onarıp, duvarlarını boyayıp, dış kaplamasını yapıyor. Böylece Türkiye’de ilk kez bir işgal evi, gönüllülerin verdiği isimle Don Kişot evi, kamusal bir mekân olarak kullanıma açılmış oldu.

29 HAZİRAN 2013

“İKLİMİ DEĞİL SİSTEMİ DEĞİŞTİR”

29 HAZİRAN’DA iklim değişikliğini durdurmak ve “başka bir dünya mümkün” demek için binlerce aktivist Kadıköy’de biraraya geldi. Eyleme 140’tan fazla ülkeden gelen aktivistler de katıldı. Türkiye’nin dört bir tarafından kömüre, HES’lere ve nükleere, 3. köprüye, 3. havalimanına, endüstriyel tarım ve hayvancılığa, kısaca iklim değişikliğinin tüm sebeplerine karşı mücadele eden binlerce insan “Değiştirdiğiniz iklimlerde yaşamak zorunda değiliz! Çözümlerimiz var” dedi. Aynı zamanda tüm dünyada onlarca farklı şehirde destek eylemleri düzenlendi.

İklim aktivistleri yıllardır kâr uğruna gezegenimizi ve insanlığı felakete sürükleyen devletlere ve şirketlere

karşı mücadele ediyor. Mücadelelerin birçok somut kazanımı oldu. Örneğin verilen mücadele sonucu Türkiye KYOTO Sözleşmesini imzaladı. Ancak yetmez. Gezegenimizi korumak, kâr hırsı ile talana devam eden hükümete izin vermemek, yaşam alanlarımıza, ağaçlarımıza, suyumza sahip çıkmak için hergün mücadeleye devam etmeliyiz. 2014 gezegen için çetin bir mücadele vereceğimiz bir yıl olacak. “Kâr Değil İnsan” demek üzere hergün sokakta olacağız ve “Dünya Evimiz” diyeceğiz.

22 KASIM VARŞOVA’DA YAPILAN İKLİM ZİRVESİ PROTESTO EDİLDİ

VARŞOVA’DA 19’uncusu yapılan Birleşmiş Milletler İklim Zirvesi 22 Kasım’da sona erdi. Onbir gün süren zirveden hiçbir sonuç çıkmadı. Zirve başlamadan iki gün önce dünya tarihinde en güçlü tayfun Haiyan, Filipinlerin üçte ikisini yerle bir etmişti. On bine yakın insanın öldü, yarım milyondan fazla insanın evsiz kaldı. Zirve devam ederken bu sefer İtalya’nın Sardinya Adası hortum ve

sel felaketini yaşadı. Binlerce kişi evlerini terk etti ve 18 kişi yaşamını yitirdi. ‘Kleopatra’ adı verilen hortum, Sardinya Adası için “bin yılın felaketi” olarak tarihe geçti. Filipinler temsilcisi zirveyi protesto etmek için açlık grevi yaptı. İklim aktivistleri de açlık grevine destek verdiler. Zirve sonuçları, daha doğrusu hiçbir sonuç çıkmaması, Küresel Eylem Grubu’nun Kadıköy’de düzenlediği basın açıklaması ile protesto edildi.

Tarihi Amed buluşması: İktidarın şovu mu, barışın yolu mu?

Ozan Tekin

16 KASIM günü Amed’de yapılması planlanan bir dizi etkinlik, on yıllardır sürgünde yaşayan Kürt sanatçı Şivan Perwer, Federal Kürdistan Bölge Başkanı Mesut Barzani ve Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan’ın katılımıyla, meseleye ister olumlu ister olumsuz yaklaşımlar, herkesin kabul ettiği üzere tarihi bir siyasi buluşmaya dönüştü.

Kürt hareketinin temsilcileri, günler öncesinden, mitinge katılacak olan

Perwer ve Barzani’nin önemini teslim etmekle birlikte, bu isimlerin hükümetin tek taraflı gözükten bir programında yer alacak olmalarını eleştirerek, buluşmaya soğuk baktıklarını dile getirdiler. Elbette ki bu eleştirinin haklılık payı büyük; Kantar Kavşağı’nda on binlerce kişinin önünde yapılan konuşmalar, bir süreliğine, sanki yıllardır savaşan taraflar Barzani’nin önderliğindeki Güney Kürtleri ile Türkiye devletiymiş gibi bir algı yarattı.

Türkiye devletinin milyonlarca insanın kimliğini inkâr etmesi, itiraz ettiklerinde asimile veya imha etmesiyle başlayan savaşın durdurulması için, bu sorunu gündemimize sokan, Kürt halkının kolektif hakları için mücadele eden siyasi çizgiyle anlaşmaya varılması gerekmektedir.

Fakat 16 Kasım'da meydana gelen bir dizi diğer gelişme, günün anlam ve önemini bundan biraz farklı hâle getirdi.

Olan bitenle ilgili en sağlıklı yaklaşım, Amed buluşmasını, bir yıldır devam etmekte olan ve Selahattin Demirtaş'ın deyişiyle "kimsenin küçümsememesi gereken" çözüm süreciyle ilişkisi açısından ele alınarak bulunabilir.

BAŞBAKAN, DİYARBAKIR'DA BİR BELEDİYE OLDUĞUNU HATIRLADI!

En önemlisi, buluşmanın hemen öncesinde yaşanan gelişmeler sonucu, 16 Kasım tek taraflı bir etkinlik olmaktan bir ölçüde çıktı. BDP'lilerin bir kısmı, programın içerisinde yer aldılar. Başbakan Tayyip Erdoğan, iktidara geldikten 11 yıl sonra, Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi'ni ilk kez ziyaret etti. Osman Baydemir ile Başbakan son derece dostane bir ortamda karşılıklı iyi niyet mesajları verdiler. Üstelik, yalnızca Başbakan değil, hafta sonunun Kürt konukları Şivan Perwer ve Mesut Barzani de daha

sonra BDP'lileri belediye nezdinde ziyaret ettiler.

Üstelik, cumartesi günkü mitingde bundan ısrarla kaçınılmış olsa da, daha sonradan yapılan açıklamalarda, hem Perwer hem Barzani, yalnızca Erdoğan'a değil, barış sürecinin bir mimarı olarak PKK lideri Abdullah Öcalan'a da teşekkür ettiler. Barzani, "Kürtler özgürlüğe çok yakın. İşler dediğim çerçevede gelişirse af gelir, Öcalan da dahil olmak üzere" diye konuştu. Perwer, "Öcalan'ı ziyaret etmek isterim. Benim için şeref olur" ve "Herhalde bir gün kapılar sayın Öcalan'a da açılacak" ifadelerini kullandı. İki önemli isim de barışa vurgu yapan sözler sarf ettiler.

ÇÖZÜMÜN SIRRI

Ve belki de en önemlisi, Erdoğan, "Dağdakilerin indigini, cezaevlerinin boşaldığını göreceğiz" dedi. Sonradan "Genel af gündemimizde yok, ben hayalimi söyledim" diye düzeltme ihtiyacı duydu; fakat ilk kez bu kadar net, çözüm sürecinin sonunda kalıcı bir barışın tesis

edilebilmesi için önşartın ne olduğunu itiraf etmiş oldu.

"Kürdistan" kelimesi telaffuz edilerek takdim edilen Mesut Barzani, PKK'den farklı (ve hatta sık sık onunla ters düşen, fiili olarak çatışan) bir başka Kürt ulusal hareketinin lideri olmasına rağmen, çok yakın geçmişe kadar Türk egemen sınıfı adına siyaset yapan kurum ve kişilerin açıktan hedef aldığı bir isimdi. Tüm Kürtler gibi, Barzani'nin ismi de hep "ulusal güvenlik" sorunlarıyla birlikte zikredilirdi. Çok değil henüz birkaç yıl önce, 2007 Aralık'ında Tayyip Erdoğan, TSK'nın bir sınırötesi operasyonunu yorumlarken "Barzani bizim muhatabımız değil" diyordu.

Şivan Perwer ise Kürt halkının üzerindeki baskılara, ezilmişliğine Kürtçe şarkılar söyleyerek isyan ettiği için yaşadığı topraklardan ayrılmak zorunda kalmış, Türkiye devletinin ceberrutluğunun birebir muhatabı olmuş bir sanatçı.

Bu iki ismin, Amed'in bir meydana bizzat Türkiye devletinin

egemenleri tarafından coşkuyla ağırlanması, Kürdistan bayraklarıyla karşılanmaları, Kürtçe konuşmalar yapmaları, şarkılar söylemeleri bile başlı başına çok önemli bir gelişme. Amed'deki tarihi iki güne bizzat Kürt hareketinin de –sınırlı da olsa– dahil olduğu düşünüldüğünde, Özgür Gündem'in "Söz yetmez" manşetiyle duyurduğu bu buluşmanın karşısında olmak, olsa olsa çözüme karşı çıkanların işi olabilir.

Zaten oldu da. Buluşmayı Sözcü gazetesi "Tayyip, Kürdistan'ı tanıdı, T.C.'yi sildi"; Aydınlık gazetesi "PKK'ya af sözü", Ortadoğu gazetesi "Türk'ü sildiler, ihaneti kutladılar" diye duyurdu. MHP lideri Devlet Bahçeli, olayı "ikinci Habur rezaleti" olarak niteledi. CHP, hükümete "Kürdistan diye bir devlet mi var?" diye sordu.

KÜRT HALKININ EŞİTLİĞİ İÇİN MÜCADELE EDENLERİN BİR KAZANIMI

Bizim açımızdan ise durum elbette ki bütünüyle farklı. Amed'de yaşayanlar, en başta ve en çok Kuzey Kürdistan'da Kürt halkının ulusal eşitliği için mücadele eden Kürt hareketinin; belli bir ölçüde de, çözüm için gerekli iklimin oluşmasına katkı sağlayan Batı'daki barış aktivistlerinin muazzam bir başarısı. Bu, 16 Kasım buluşması iktidar açısından büyük ölçüde kendi gövde gösterisini içermesine rağmen böyle. Türkiye devletinin, geleneksel olarak savaş uçaklarıyla, tank ve tüfekte, katliamlarla "şov yaptığı" bir bölgede, bugün "şovunu" Başbakan'a yönelik Kürtçe pankartlarla, Kürdistan kelimesinin telaffuzuyla ve Kürtlerin geleneksel kıyafetlerinin yer aldığı sahnelerde yapmak zorunda kalıyor olmasını, en çok bugünlerin hazırlanmasına payı olanlar sahiplenmeli.

Zaten Aysel Tuğluk da bunu açıkça yapmış:

"Tabii ki, başımızın üzerinde yerleri var. Tabii ki, hoş geldiler. Bugün

Diyarbakır'a gelebiliyorlarsa, Kürt halkının verdiği mücadele sayesinde. Ödediği bedel sayesinde. Kürt halkının onurlu evlatlarının feda ettiği canlar sayesinde. Herkes bunu böyle bilmeli. Ve bugün buraya gelinebiliyorsa, bu sayın Öcalan'ın 40 yıllık emeğinin ve mücadelesinin sayesinde. O yüzden biz bu hakkın teslim edilmesi gerektiğini düşünüyoruz."

ŞOVENİZME İNDİRİLMİŞ AĞIR BİR DARBE

Üstelik, Kürdistan'da yaşayanlar, Kürt hareketi, Perwer ve Barzani'nin ziyaretinde yanlış buldukları şeyleri elbette ki eleştirebilirler. Kürdistan'ın farklı parçalarında etkin olan siyasi hareketlerin kendi aralarında anlaşmazlıkları da olabilir. Bugünlerde Batı Kürdistan özelinde böyle bir gerginlik açıkça görülüyor, Barzani de BDP sözcüleri de bununla ilgili mesajlar veriyorlar.

Fakat Türkiye'nin batısında yaşayan, demokrasi ve barış isteyen birinin bu tartışmayla nasıl bir ilgisi olabilir? Türkiye devleti, ister Kuzey'de ister Güney'de olsun, on yıllardır tüm Kürtleri düşman olarak görürken, bu devletin vatandaşı olan birisinin derdi, farklı Kürt ulusal hareketleri arasındaki çekişmelerin bir parçası olmak veya bunları derinleştirmek midir?

Değildir ve olamaz da. Elbette, Tayyip Erdoğan ile Mesut Barzani'nin ekonomik veya politik olarak ittifak yapması eleştirilebilir. Fakat durumun herhangi bir başka ülkeyle geliştirilen ilişkilerle, örneğin AKP'nin Sudan'ın diktatörü El Beşir'le işbirliği yapmasından farklı değerlendirilmesi gerektiği aşikâr. Türkiye sınırları içinde olduğu kabul edilen bir yerde, Kürdistan bayraklarının açılması, Kürdistan lafının edilmesi, Kürtçe konuşulması; barış, özgürlük veya sosyalizm isteyenler açısından başlı başına çarpıcı bir gelişmedir. Irkçılığa, Türk işçi kitleleri Türk patronlara bağlayan milliyetçi fikirlere, Türkiye devletinin

resmi ideolojisine indirilmiş ağır bir darbedir.

HİÇ Mİ EKSİĞİ YOK?

Bütün bu olumlu yanları baki kalmakla birlikte, Amed buluşmasının çözüm sürecine yaptığı katkı çok sınırlıdır. Barzani veya Şivan Perwer'in ağırlanış biçimi önemlidir, ancak barışın yolu buradan geçmemektedir.

Barış, savaşıyan taraflar arasında yapılır. Türkiye devletinin milyonlarca insanın kimliğini inkâr etmesi, itiraz ettiklerinde asimile veya imha etmesiyle başlayan savaşın durdurulması için, bu sorunu gündemimize sokan, Kürt halkının kolektif hakları için mücadele eden siyasi çizgiyle anlaşmaya varılması gerekmektedir.

Bu siyasi hareketin önderi, 14 yıldır bir adada tutsak edilmiştir. Yalnızca önderi değil, bugün binlerce aktivisti zindanlardadır. Dağlarda binlerce militanı vardır. Milyonlarca Kürdün temel hakları henüz tanınmış değildir. Kürtlerin Kürtçe konuşma hakları fiili olarak mücadeleyle kazanılmış, ancak örneğin anadillerinde eğitim görebilme imkanları sağlanmamıştır. Kürt halkının statüsü, kendi kendini yönetme hakkı tanınmamıştır.

Gerçek insanların gerçek sorunlarının çözümü için adımlar atılmadıkça, gerçek muhataplarla el sıkışılmadıkça, istediğiniz kadar Kürt sanatçıyla konserler düzenleyebilir, Türkiye dışından istediğiniz Kürt lideri getirip onunla anlaşabilirsiniz. İyi olur, güzel olur, fakat çözümü getirmez.

CHP ile ittifak olmaz

Şenol Karakaş

GEZİ DİRENİŞİ GÜNLERİNDE, Gezi Parkı'nda açtığımız pankartlardan birisinde de "Ne AKP Liberalizmi ne CHP Kemalizmi" yazıyordu. Bu slogana, DSİP'in uzun süredir savunduğu politikaların omurgası olarak bakabiliriz. Bu ne AKP'nin içerdiği ulusacılığı ne de CHP'nin liberal politikaları savunduğu gerçeğini görmezden gelmek anlamı taşır. Türkiye'de siyaset alanı, 10 yıldır neo liberal politikaları savunan hükümet partisiyle ulusalcı politikaları savunan, baskın karakteri ulusalcılık olan muhalefet partileri tarafından belirleniyor.

2014 seçimlerinde yine bu kutuplaşma belirleyici olacak. Sadece yerel seçimlerde değil, 2015'te gerçekleşecek milletvekili seçimlerine kadar AKP ve CHP arasındaki taşlamalar, küfürleşmeler, hakaretler ve keskinleşmeler belirleyici olacak. İşte biz buna son verilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Küreselleşme karşıtı hareket ya da kullanmayı tercih ettiğimiz şekliyle 1990'ların sonlarında patlak veren anti-kapitalist hareket, "Onlar bir avuç, biz milyarlarız" sloganını yaygınlaştırmıştı. Bu hareketlerin deneylerinin devamcısı olduğu tartışma götürmez olan ve Wall Street'i sarsan "İşgal et!" hareketi de "Biz %99'uz" sloganını yaygınlaştırdı. "Ne AKP Liberalizmi ne CHP Kemalizmi" sloganı, bu açıdan sadece anti-kapitalist hareketten esinlenen bir slogan değil, anti-kapitalist hareketin mücadele deneylerini Türkiye'ye taşıyan ve siyasi kutuplaşmaya prim vermeden tüm yoksulların birleşik mücadelesinin önemini altını çizen tek perspektif. Gezi direnişi bunun da bir göstegesidir oldu aynı zamanda.

Ama bu siyasi çizgi bir tehlikeye de işaret ediyor: AKP'yi biliyoruz. Haydi, açık konuşalım, her dönemde yeni nefes alma kanalları bulan Kemalist restorasyonun fikir babaları, sözcüleri ve gazetecileri AKP'yi olduğundan

farklı bir şekilde tanımlaya çalışsalar da, AKP'nin temel özelliği bir burjuva partisi olması. AKP, Türkiye egemen sınıfının arayıp da bulamadığı bir parti. Gezi direnişine hunharca saldıran AKP, seçimlerde oy verilecek bir parti değil. Bunda AKP'ye oy vermeyi düşünmeyen milyonlarca insan arasında net bir uzlaşma var.

PEKİ YA CHP?

İşte bizim sloganımız, AKP'ye karşı olma, karşı çıkma konusunda anlaşılan insanlara, ulusalcılığı, Kemalizmi, darbeciliği, Kürt düşmanlığını, Ermeni düşmanlığını, milliyetçiliği ve geleneksel devlet aygıtının tüm reflekslerini savunan bir geleneği sol adına savunmayı, bir siyasi alternatif olarak öne çıkartmanın siyasi intihar olacağını da altını çiziyor. "Ne AKP Liberalizmi ne CHP Kemalizmi" derken, AKP'ye karşı CHP'yi alternatif olarak gören, CHP'yi alternatif sanan, CHP'yi bir alternatif olarak pazarlayan ve böylece solculuğu yine o berbat ulusalcılığın sınırlarında tanımlamaya yol açacak olan eğilime karşı, sol ya da sosyalist çevrelerin özgürlükçü bir alternatifi örgütlemek için seçimleri fırsat olarak değerlendirmesi gerektiğini vurgulamak önemli.

CHP sol bir parti değil.

CHP sosyalist bir parti de değil.

Üstelik CHP sosyal demokrat bir parti de değil.

CHP, sola yönelik bir açılım yapabilecek bir parti de değil.

CHP, geleneksel devlet aygıtının bekçisi olan bir parti. Nereden mi çıkartıyoruz? Bakın çözüm sürecine yaklaşımına, bakın Andımız'ın kaldırılması karşısındaki tutumuna, bakın anadil konusundaki parti tutumuna, bakın Ermeni soykırımıyla yüzleşme tartışmalarındaki tutumuna, bakın Ergenekon ve Balyoz davalarında yargılanan cuntacıları ve katilleri savunan tutumuna.

Bakin Arap Baharı karşısındaki, Ortadoğu devrimleri karşısındaki tutumuna.

Bakin Mısır darbesi karşısındaki tutumuna.

Bakin başörtüsü konusundaki tutumuna.

Bakin sözcülerinin apaçık milliyetçiliklerine.

Bakin yerel yönetimler anlayışına.

İşte “Ne AKP Liberalizmi ne CHP Kemalizmi” perspektifi, CHP hakkında yaratılan efsanelere karşı da, “Başka bir dünya mümkün” diyen insanların başka bir solun, özgürlükçü bir sosyalist alternatifi inşa edilmesinin zorunlu olduğunu bu seçim döneminde bir kez daha vurgulaması için hayati öneme sahip. 2015 yılında milletvekili seçimlerine kadar, seçimlerden çok daha önemli olanın sokakta verilecek mücadele olduğunu anlatacak bir kampanya örgütlemek çok önemli.

HDK, CHP İLE İTTİFAK KURAMAZ

Yaklaşık bir buçuk ay önce HDK, seçim tutumunu açıklayan bir basın açıklaması yaptı ve tamı tamına şu cümleyi kurdu: “Halklarımız neoliberal politikaların temsilcisi olan iktidar partisi ile ulusalcı-milliyetçi politikaların temsilcisi olan muhalefet partilerine mahkum değildir.” Tıpkı DSİP'in yıllardır savunduğu ana siyasi eksen gibi özetlenmiş durumda seçim politikası.

Bu cümlelerle seçim kampanyasını açıkladıktan sonra CHP ile ittifaktan bahsetmek, “CHP ile ilkelerde anlaşsak” gibi açıklamalar yapmanın kendisi çok ilkesel görünmüyor. HDK'da Kürt halkının siyasi eğilimlerinin ağır bastığı çok açık. Adı geçen CHP ile ister parlamentoda ister sokakta hangi politikalarda, hangi ilkelere bir anlaşma, uzlaşma yaşandı.

Kürt halkı CHP'yle her hangi bir uzlaşma yaşadı mı?

CHP'nin ilkeleri biliniyor, gizli değil. Gizliymiş gibi, sanki CHP'nin neyi savunduğu hiç bilinmiyormuş gibi, ilkelerde anlaşsak CHP'yle seçim

ittifakı yapabiliriz demek, anlaşılabilir değil.

Bu, kendini AKP karşısında çaresiz hissetmekten kaynaklanmıyorsa, CHP'yi sol içinde görmeye neden olacak bir açıdan siyaset alanına bakmaktan kaynaklanıyor demektir ki tehlikeli olan budur. CHP ile ittifak teklif dahi edilemez bir tutumdur. Bu öneriye Gezi direnişini alet etmek ise hiçbir şekilde kabul edilebilir bir siyasal yaklaşım değil. HDK hiçbir düzeyde CHP ile ittifak kuramaz. Kürdistan'da AKP nasıl mağlup oluyorsa seçimlerde, batıda da mağlup edilebilir. AKP mağlup edilecekse, bunun bir tek yolu var, eğer askeri vesayeti, sırtını orduya yaslamayı gündemden çıkarttıysak, AKP'ye oy veren kitlelerin AKP'ye oy vermemeye ikna etmek. Sizin %6 oyunuz mu var? AKP tabanından %5 oranında bir kitlenin sizinle politik olarak yakınlaşmasını sağlayabilirsiniz, siz %11'e çıkarsınız, AKP %44'e düşer. Doğru politikalar etrafında her türlü fobiye mesafeli olan, özgürlükler arasında sıralama yapmayan, tüm özgürlükleri aynı anda savunan politik bir kampanya AKP tabanında sarsıntı yarattığında, bu, tutarlı, sürekli bir kitlesel siyasi mücadelenin temeli haline getirilebilirse özgürlükçü sosyalizmin kitleselleşmesi açısından önemli bir çıkış noktası olabilir. Zira böyle bir etki, CHP dahil diğer partilerin, sayısız kampanyanın ve politik platformun da etkileyici odağı olabilir.

Ama memlekette Marx'ın Cumhuriyetçi ve hatta Ergenekoncu olduğunu iddia edebilecek kadar şaşkın

olanların ya da cemaat hakkında ilim irfan sahibi olmayı ve “İmamın Ordusu” gibi gevelemeleri politika yapmak sananların müthiş solcular olarak algılandığını düşündüğümüzde, birilerinin HDK'yla CHP'nin ittifak kurabileceğini iddia edebilmesi de normalleşiyor. Sol adına anormal olan bir olgunun, ulusalcılığın bu kadar yaygın bir şekilde savunulabildiğini düşününce, bu türden ittifak arayışları ne yazık ki normalleşebiliyor. İnsanlar denize düştüklerini düşünüyorlar, bu yüzden yılana sarılmakta bir beis görmüyorlar. Anlatmamız gereken şu: Denize düşmüş değiliz. Çaresiz değiliz. Ölmüş bitmiş vaziyette değiliz. Sarıgül'ün etrafında sosyalist bir yeniden toparlanma gibi saçmalıkları siyasi analiz diye yutmak zorunda olduğumuz günlerden geçmiyoruz. Diyarbakır konuşmasında “Kürdistan” diyen başbakana ne demek istediğini soran, başbakanı bölücülük yapmakla suçlayan CHP'li milletvekillerini düşününce, HDK-CHP ittifakı önerisi, şaşkınlık ürünü değilse acizlik göstergesidir. Sözcü gazetesiyse Gündem gazetesinin ittifakını, 21 Mart'ta Diyarbakır Newroz'u'ndaki kitlelerle 10 Kasım'da Anıtkabir'e giden kitlelerin birlikte hareket edebileceğini hayal eden omurgasız bir ittifak önerisidir. Hiçbir geçerliliği, gerçekliği olmadığını hep birlikte göreceğiz. HDK ancak kuruluş prensiplerinden vazgeçerse CHP ile ittifak kurabilir.

Şafak Pavey'in başörtüsü konuşması üzerine

Elçin Poyraz

AKP'Lİ DÖRT MİLLETVEKİLİNİN

meclise başörtüleriyle girmeleriyle beraber, Türkiye tarihinin en önemli hak ihlallerinden birisi kısmen de olsa geride kaldı. O gün mecliste, 90'lı yılları yaşamışların hafızalarına kazınmış olan Merve Kavakçı olayına benzer tepkiler yoktu; fakat meclis konuşmaları başörtülülere karşı ayrımcı bakışın halen daha devam ettiğini gösteriyordu.

Bunlardan en inceliklisi ve dolayısıyla gündem olanı Şafak Pavey'e ait olan konuşmaydı. Pavey'in konuşması "özgürlüklerin birini değil, hepsini savunan" bir metin olduğu iddiasıyla dolaşıma sokuldu fakat aslında son derece vahim satır başlıkları barındırıyor.

KADININ ÖZGÜRLÜĞÜNÜ BİR ERKEĞE BORÇLU OLMASI

Türkiye'de Kemalistlerin en büyük argümanlarından birisi olan ve hem Osmanlı modernleşmesini hem de kadın hareketlerini hiçe sayarak unutturan "özgürlüğünü zü Atatürk'e borçlusunuz" savı, Pavey'in konuşmasında "çiçekli başörtüsü ve daracık pantolonuyla sevgiliyle öpüşen kızın" borçlu olmasına dönüşüyordu. Pavey'in konuşmasını özgürlükler manifestosu mertebesine yüceltenler için buradaki sorunlar tam olarak anlaşılmayacağı için konuyu detaylandırmakta fayda var; birincisi ve en bariz olanı, kadın özgürlüğünün kitlesel hareketlerin bir başarısı

olarak değil, tek bir lidere ve bir erkeğe, Mustafa Kemal'e borç olarak görülmesi. Unutulmamalı ki, borçlu olanlar borçlarını ödemekle yükümlüdürler; aslında bu argüman da kadının var olabilmesi değil, varoluşunu bir erkeğe iadesi söz konusudur. Kadının özgürleşmesini kendi iradi başarısı olarak görmemenin bundan başka varacağı bir sonuç da bulunmuyor.

İkincisi ve daha incelikli olduğu için görünmez olanı ise, başörtüsü ile kadın cinselliğinin oksimoron kabul edilip, bir başörtülü kadının sevgiliyle öpüşüyor olmasının anormal bir durummuş gibi sunuluyor olması. Burada verilen mesaj aslında şu: başörtüsü, öpüşmeyi/cinselliği yasaklamak dâhil yasaklar kuran bir zihniyetin ürünüdür, genç kızlar bu baskıya rağmen tıpkı başı açık akranları gibi öpüşmek (yaşamak) istemektedirler ve bu isteğin gerçekleşmesinin tek teminatı Mustafa Kemal'dir.

BAŞÖRTÜSÜYLE ÖZGÜRLÜK İLİŞKİSİNİN BİÇAK SIRTİ GİBİ OLMASI

Pavey, başörtüsünün bir baskı aracı olduğu fikrini, başörtüsünün özgürlükle olan ilişkisini bıçak sırtına benzeterek aşıyor. Pavey'e göre başörtüsü (kendisi ısrarla türban demektedir); bir yandan inanç özgürlüğünü ama diğer yandan da inanç baskısını temsil etmektedir. Türkiye'de duymaya çokça alışık olduğumuz "başörtüsü yaygınlaştıkça başı açık kadınların özgürlüğü kısıtlanır" tezi burada da kendisi gösteriyor. Oysa başörtüsü ile özgürlük arasında nedensel hiçbir bağ bulunmaz, bir kadını özgür yapan şey onun başının açık ya da örtülü olması değildir, tercihlerini gerçekleştirmede önünde

Kilit sorun, kadının bir türlü kendi görüntüsünün sahibi olamamasıdır; kadın ancak erkek gözün ondan talep ettiği görüntü ile var olabilmektedir ve bunun adı cinsiyetçiliktir.

engellerin olmamasıdır. Pavey'in konuşmasında ise, aile baskısıyla örtünenler vardır ama yasaklar yüzünden başını açmak zorunda kalan kadınlardan söz edilmez (hem zaten onların sorunları sona ermiştir), baskı ancak ve ancak kadının örtünmesini talep eden ve homojen olduğu varsayılan "o kesimden" gelmektedir.

Bir konuşmada neyi dışarıda bıraktığınızı, bazen sizin aslında neyi kastettiğinizi de gösterir. Bir kişinin baskı neticesiyle örtüsünü çıkarmak zorunda kalan kadınlardan söz ettiğinde yadırganmasının ama başörtülülerin günün birinde diğer kadınlar üstünde baskı unsuru olacakları varsayımının bizlere bu kadar olağan gelmesinin nedeni, islamofobiye ek olarak; örtüsüzlüğün halen daha norm ve çağdaşlık olarak kabul edilmesinden kaynaklanıyor. Eğer çağdaşlığı bu yüzeysellikte kurarsanız, başörtülüler, dindarları ve başörtüsüne özgürlüğü savunanları, çağdaşlığın dışında kalan ve dolayısıyla özgürlüklerin/çağdaşlığın önündeki engeller olarak görmekten imtina etmezsiniz. Denklemi tersine çevirelim ve örtülü olmamanın bir anomali ve tehdit sayıldığı toplumsal koşulları düşünelim: buradaki kilit sorun, her iki durumda da kadının bir türlü kendi görüntüsünün sahibi olamamasıdır; kadın ancak erkek gözün ondan talep ettiği görüntü ile var olabilmektedir ve bunun adı cinsiyetçiliktir.

Konuşmasının başında "kaygısının başörtüsüyle kırmızı ruj arasına sıkıştırılmış semboller olmadığını" beyan eden ve neden polislerin başörtüsü takamayacağını doğru bir şekilde soran Pavey, o cümleleriyle tamamen zıt düşerek, başörtüsünü baskının sembolü haline tekrar sokuyor. Pavey dönüp dolaşıp aynı Kemalist ezbere geri dönüyor: başın örtülmesi çağdaş dünyada bir sapmadır ve baskı yaratır.

MAĞDURLARIN KIBİRLİ OLMASI

Şafak Pavey'in konuşmasında ki belki de en rencide edici olan

kısım ise, başörtülü milletvekillerini toplumda ayrımcılığa uğrayan diğer kesimlerin güvenliklerinden sorumlu tutması. İlk başta Pavey'in konuşmasında tüm özgürlükleri savunduğu, tek madde ile sınırlı kalınmaması gerektiğini söylediği düşünülebilir ama asıl kastettiğinin "başörtüsüne özgürlük" diyenlerin doğaları gereği diğer özgürlükleri görmezden gelecekleri olduğunu görmek zor değil. Güvenliklerinden sorumlu tutulanlar oruç tutmayanlar, mini etekliler, küpe takan erkekler olarak sayıldığında zaten neyin kastedildiği daha net şekilde anlaşılıyor. Burada başörtüsü sorununun, toplumu kutuplaştırmak için kullanıldığını iddia edenlerin kendilerinin de ilk fırsatta aynı şeyi yaptığını görüyoruz. Kemalist Cumhuriyet, kurulduğundan bu yana çeşitli toplumsal kesimler üzerinde baskı ve ayrımcılık politikaları güttü ama belki de en başarılı olduğu konu, korkular yaratarak ve sorunların somut koşullarını sembollerle gizleyerek bu farklı kesimlerin ortak mücadele etmelerini engellemek oldu. Tam da bu yüzden Şafak Pavey, bir hak ihlalinin muhataplarına "mağdur değilsiniz, kibirlisiniz" derken sözlerinin kulağa ne kadar kibirli geldiğinin farkında değildi.

Şafak Pavey'in konuşmasında aslında yeni hiçbir şey yok, onlarca

yıllık Kemalist ezberlerin estetik bir biçimde tekrar edilmesinden ibaret. Fakat bu konuşma ve topladığı ilgi, başörtüsü sorununun çözüldüğü varsayılan günümüzde aslında halen daha hassas bir durumda olduğumuzu gösteriyor. Konuşması, kadınlara karşı yapılan ayrımcılığın çeşitli meşrulaştırmalarını derleyip toparlayan bir metin ve belki de sadece bu yüzden, nelere karşı dikkatli olmamız gerektiğinin bir dökümünü bizlere sunduğu için, Şafak Pavey'e teşekkür etmeliyiz.

Kitlesel ve özgürlükçü bir sol parti ihtiyacı

Şenol Karakaş

GEZİ DİRENİŞİNİN açığa çıkarttığı en önemli ihtiyaç kitlesel bir sol parti ihtiyacı. Kitlesel ve yüz binlerce insanı harekete geçiren büyük çaplı mücadele dönemlerinde yüz binlerce insanı örgütleme yeteneği gösteren bir parti olmadığında, devlet, mücadeleyi kendi istediği kanallara hapsedebiliyor, hükümetler, eylemlere uyguladıkları ağır şiddeti meşrulaştırmak ve hareketin aktivistlerinin moralini bozacak fikri hegemonyayı kurmak konusunda

daha rahat hareket edebiliyorlar.

Sonuç olarak, büyük bir hareketin egemen sınıfın hegemonyasından kurtulması ve kritik zamanlarda, doğru politikalarla kitlesel bir hareketin yönlendirilmesi bir zorunluluk.

HAREKET VE BİLİNÇ FARKLILIKLARI

Bu Mısır'da da, Tunus'ta da, Yunanistan'da da, İspanya'da da, Gezi direnişinin gösterdiği gibi Türkiye'de

Son on yılın dünyada ve Türkiye'de yaşanan sert mücadeleleri gösteriyor ki, "kalbi, ezilenlerin öz faaliyeti" olan, işçilerin "tepeden incek reformları sabırla ve edilgen bir biçimde beklemesi" gerektiğini savunmayan, kendisini parlamenter bir baskı grubu olarak sınırlamayan, değişimin sahici sahasının kitlelerin mücadele içinde yaşayacağı bilinç sıçramaları olduğunu gören bir solun kitleselleşmesine ihtiyacımız var.

ve hatta bugünlerde Ukranya'da da aktivislerinin temel ihtiyacı. Milyonlarca insanı içine çeken hareketlerde önce, bu hareketlere hazırlık yapan kitlesel sol örgütlenmeler, bu örgütlenmelerin kadroları, ajitatörleri, progandacıları, tartışma platformları, kitlesel etkiye sahip olmaya çalışan yayınları yoksa, bir ayaklanma sırasında bütün bu çok yönlü parti faaliyetini inşa etmeye çalışmak, İngiliz Marksist Phill Marfleet'in dediği gibi "denizde kayık inşa etmeye" benziyor.

Tüm siyasal mücadelelerde, mücadele eden kitleler arasında çok belirgin ve bilinç ve deneyim farkı olduğunu biliyoruz. Troçki daha lise yıllarında okul yönetimine karşı basit bir eylem düzenlediklerinde başının derde girmesini hatırlayarak şunları yazıyordu: "Bunun benim girdiğim ilk siyasal sınav oduğu söylenebilir. Bu olayda şöyle bir gruplaşma olmuştu: Bir uçta müzevirler ve kıskançlar; diğer uçta delikanı, cesur çocuklar ve ortada tarafsız, sallantıda olan kitle. Bu üç grup sonraki yıllarda da hiçbir zaman tam ortadan kalkmadı. Ben hayatımda en değişik koşullarda bunlarla

tekrar tekrar karşılaştım." (Tony Cliff, Troçki 1)

Mücadele eden kitleler çok temel tartışmalarda farklı fikirlere sahipler. Bu yüzden mücadele eden kitlelerin bir kazanım elde edip edemeyeceğini de, kazanımların kalıcı olup olmayacağını da belirleyen, "ortada duran" kitlelerin devrimci politikalar etrafında birleşip birleşmeyeceğidir. 1999 yılında Seattle'da patlayan antikapitalist hareketin dünya ezilenlerine ilham verdiği günlerden beri, bu hareket politik olarak temel saflaşmalardan ve yeniden saflaşmalardan geçiyor. Kendisini, "yeni" maskesinin arkasında gizleyen ama inceltilmiş bir reformizmi savunan gelenekler ve siyasi eğilimler, devlet, parlamento, seçimler, şirketlerin denetlenmesi, kolektif mücadele yerine bireysel-tüketim azaltılması merkezli önerilerle, hareketin keskinliğini ve kapitalizme karşı odaklanma güdüsünü törpülemeye çalışıyor.

HAREKET, SİYASAL İSLAM, ULUSALCILIK VE SEKTERİZM

Gezi direnişinde de gördüğümüz gibi, tüm kitle mücadelelerinde milliyetçi, uzlaşmacı, uzlaşmaz ama

sekte bir uzlaşmazlık içinde olan, kendi eylemini, kendi programını, kendi örgütünü ve kendi üyelerinin çıkarlarını hareketin politik çıkarlarının ve birliğinin yerine ikame etmeye çalışan politik eğilimler, mücadelenin eksenini ve geleceğini belirlemede etkili oldukları oranda, kitle eylemlerinin yaratıcı enerjisi körelmeye başlıyor.

Müslüman nüfusun ağırlıklı olduğu toplumlarda, devletlerin baskı politikalarına karşı yoksullar arasında örgütlenen siyasal İslamcı örgütlerin müdahalesi de, otonomcu eğilimlerini hiyerarşik olmayan bir örgütlenme modeli efsanesinin arkasına gizleyen eğilimler de büyük mücadele dalgalarının içinde etki alanları bulabiliyor. Mısır devriminin süreklilik kazanmasını engelleyen politik odak, askeri darbeden önce Mülüman Kardeşler oldu. Sayısız eylemde meşruluğunu kitleselliğinden ve şiddet içeren yöntemleri tercih etmemesinden alan hareketler, sekte ve otonomcu eğilimlerin, büyük çoğunluğun onayını ve desteğini almayı hedeflemeyen yöntemleriyle hareketlere zarar verdi.

ÇOĞUNLUĞUN ÇOĞUNLUK ADINA EYLEMİ

Bir büyük kitle hareketinde, sosyalizmi büyük çoğunluğun büyük çoğunluk adına eylemi olarak kavrayan, kitlelerin mücadele içinde değişim yaşadığını ve değişimin hızına hiçbir devrimcinin, hiçbir partinin yetişmemesinin mümkün olmadığını bilen ama aynı şekilde her sosyal patlamanın o sosyal dokunun tüm eski fikirlerini, alışkanlıklarını ve geleneklerini de içereceğini öngörenlerin geleneği, şunu da net bir şekilde kavramak zorunda: Bu türden her hareket, tüm sinir uçlarıyla, taleplerinden ve yöntemlerinden bağımsız olarak siyasal hareketlerdir ve hareketin kazanması için çoğunluğun devrimci fikirler etrafında birleşmesi gerekir.

Antikapitalizm, kitaplarda aranıp bulunması gereken bir politik öge değil. Neoliberal uygulamalara karşı her direniş, antikapitalist bir öze sahiptir. İklim değişimine karşı her öfke patlamasında, antikapitalist bir içerik vardır. Kentsel dönüşüm, gıda politikalarına, işsizliğe, yoksulluğa, ırkçılığa, diktatörlüğe, enerji politikalarına, bireysel özgürlükler, cinsel yönelimler, ulusal haklar ve anadil hakkı üzerindeki her zorbalığa karşı ses çıkartan hareketler, kaçınılmaz olarak antikapitalist bir vurguya da sahip.

TEORİNİN TARİHİNDE DEĞİL SOMUT MÜCADELEDE ANLAŞMAK

Bu vurguyu, sistemli bir antikapitalist politik mücadelenin platformu haline getirmek ve birbirinden bağımsız görünen sayısız mücadelenin vecheleri olarak örgütlemek için, kitlesel bir sol partinin inşa edilmesi kaçınılmaz. Dar ideolojik tartışmaların değil, somut politik sorunların kampanyalarını yapmak, mücadeleyi meclise, seçimlere endekslemekten sokaktaki, işyerlerindeki, okullardaki ve mahallelerdeki mücadelenin kitleselliğiyle meclis ve seçimleri bu mücadelenin bir alanına çevirmeyi hedeflemek, toplumdaki değişim isteğinin hem sözcüsü

hem öncüsü olmayı amaçlamak, teorinin tarihinde değil, somut politik sorunlara radikal yanıt verme hususunda anlaşmayı başarmak ve aktivizmi, sürekli politik tartışmalarla politik olarak birleşmeyi ve sınırsız demokratik ilişkileri hakim kılmak; işte böyle bir parti, kitlelerin politik ihtiyaçlarına kitlesel yanıt vermenin aracı olarak örgütlenmelidir.

Türkiye'de, en başında, Stalinizm ve Kemalizm gibi geleneklerin ağırlığı nedeniyle, solda son derece sektör bir anlayış şekillenmiş durumda. Sol örgütler, çok sayıda sol yapının içinde doğduğu için, varlığını meşrulaştırmak için diğer örgütlerden farkını anlatmakla işe başlıyor ve zamanla bu bir alışkanlık haline geldiği için, tüm varlığını, varlığının meşruluğunu kanıtlamak için sol içi tartışmalara harcıyor. Sonuç, anlaşılmaz, sektör ve yoksul, emekçi, genç ve yakıcı sorunları olan kitlelerin somut problemlerinden bütünüyle kopuk, ya kendi tarihinin ya da çarpıtılmış bir Stalinist-milliyetçi sol

dünya tarihinin hatıralarında boğulmuş bir sol siyaset manzarası oluyor.

Oysa, son on yılın dünyada ve Türkiye'de yaşanan sert mücadeleleri gösteriyor ki, "kalbi, ezilenlerin öz faaliyeti" olan, işçilerin "tepeden incek reformları sabırla ve edilgen bir biçimde beklemesi" gerektiğini savunmayan, kendisini parlamenter bir baskı grubu olarak sınırlamayan, değişimin sahici sahasının kitlelerin mücadele içinde yaşayacağı bilinç sıçramaları olduğunu gören bir solun kitleselleşmesine ihtiyacımız var.

Küresel kapitalizme karşı küresel mücadelenin işaret ettiği ihtiyaca da, Türkiye'de ırkçılıkla, AKP'yle, ulusalcılıkla ve Türkiye kapitalizminin sonu gelmez iştahının emek gücü alanında ve ekolojik dengede yarattığı tahribatla yüzleşme ve hesaplaşmanın yüz binlerce insanın eyleminde açığa çıkan örgütlenme ihtiyacına da yanıt verecek olan, antikapitalist kitlesel sol bir partidir.

Artık yeter! İstanbul bizim!

Erdal Bayraktar

AKP’NİN yıkım ve talan politikaları devam ediyor. 11 yıllık iktidarı süresince AKP’nin karşılaştığı en büyük yenilginin sebebi olan ve Gezi Direnişi’ni ateşleyen bu politikalar karşısında AKP’nin aldığı en ufak bir ders bile yok. Kentlerimize, barınma hakkına, mahallelere, doğaya ve tarihe dair olan her şey bir bir tekrardan aynı saldırı ile karşı karşıya.

Geniş çaplı yasalar, hukuksuz, zorlayıcı hükümler ve tüm sermayenin desteği ile başlatılan kentsel dönüşüm süreçleri, yaşadığımız mekânları, kenti ve en temel insan

haklarını metalaştırarak bizleri yok saymaya devam ediyor. 2000’li yıllarla beraber hızlanan bu süreç, en ciddi ve topyekun saldırısını gerçekleştirmek üzere. Daha önce Sulukule, Tarlabası, Başbüyük gibi mahallelerde gördüğümüz, Emek Sineması’na saldıran zihniyette gördüğümüz, Gezi Parkı’nı talan etmek isteyen projecilerde gördüğümüz gibi halkın olan her şey sermaye gruplarına peşkeş çekilme sevdasında.

Deprem tehlikesinin ötesinde, Türkiye’nin ekonomisinde lokomotif

Geniş çaplı yasalar, hukuksuz, zorlayıcı hükümler ve tüm sermayenin desteği ile başlatılan kentsel dönüşüm süreçleri, yaşadığımız mekânları, kenti ve en temel insan haklarını metalaştırarak bizleri yok saymaya devam ediyor.

işlevi gören inşaat sektörünü canlandırmayı, rantı yüksek alanları sermayeye ve yüksek gelirli gruplara vermeyi, daha büyük projelerle kenti halk için yaşanmaz bir yer haline getirmeyi amaçlayanlar karşısına çıkacak her engeli, en şiddetli yöntemlerle aşmaya kararlı. Yeri geldiği zaman doğayı katletmek onlar için sadece bir formalite, inşaat şirketlerinde çalışan işçilerin koşulları önemsenmeyecek bir istatistik.

Kentteki otobüslerin renklerini oylamaya açarak ne kadar demokratik olduklarının reklamını yapan yerel yöneticiler ve merkezi yönetim, kentteki en temel sorunlar karşısında tüm demokratik yollara karşı en sert tedbirleri almaktan geri durmuyorlar. Tepeden inme karar ve politikalarla, insanların barınma hakları, doğaları, kültürleri, mahalleleri saldırıya uğruyor.

Şehrimize, mahallemize, parkımıza, suyumuza, ormanımıza, tarlamıza, bostanımıza yönelik bu açık ve organize saldırı tüm hızıyla sürüyor. Zenginler için soylulaştırılarak sermayeye pazarlanan, muhtemirlerin tepeden inme kararlarıyla yönetilerek bütün doğal ve kentsel eşikleri zorlanan İstanbul şehri can çekişiyor. İstanbul şehriyle birlikte, İstanbul halkı da parça parça ve hep birlikte, geri dönüşsüz bir insani yıkıma sürükleniyor. İnsanca, güvenli, güvenceli ve sağlıklı bir şehirde yaşama hakkımız; kent ve kentli haklarımız; kendi hayatlarımızla ilgili söz ve karar hakkımız; insanlık onurumuz hiçe sayılıyor.

Tüm bu talan politikaları karşısında onbinlerce insan "Artık Yeter! İstanbul Bizimdir!" demek için 22 Aralık'ta Kadıköy'de buluşuyor. Kentsel mücadelenin en temel unsurlarından biri olarak, yıllardır parça parça, mahalle ya da mekan düzleminde yürütülen mücadeleler, kent hareketleri birleştiriliyor.

3. Köprüler, kanallar, vahşi, çılgın ve sermaye odaklı projeler değil, insan ve doğa için, ormanların,

mahallelerin, tüm canlıların yaşama hakkı için bu ortak mücadelesinin gerçekleştirilmesi çok önemli.

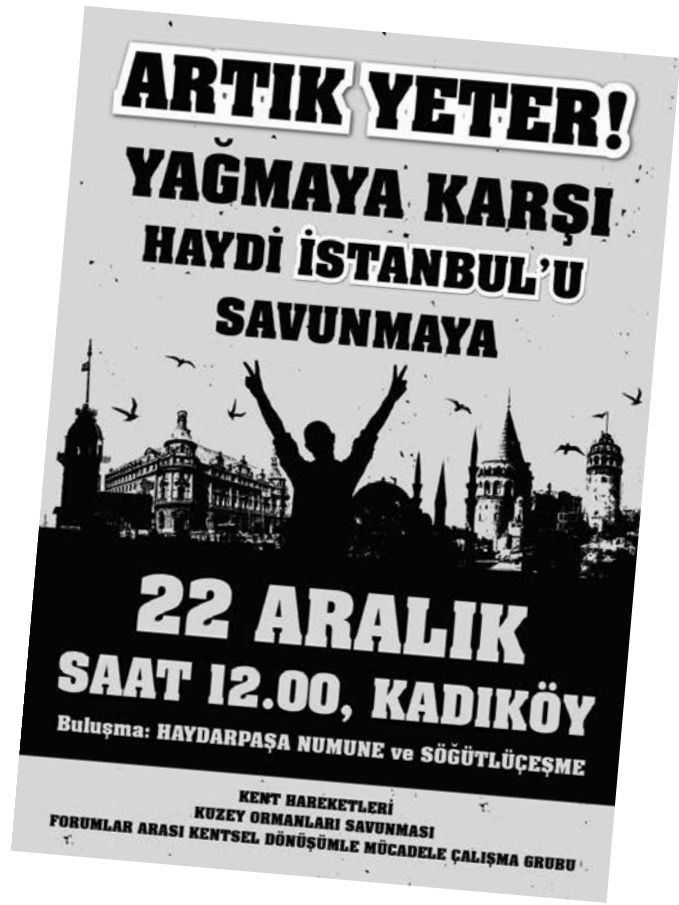
Sermayenin kendisine yeni imkanlar bulması için sağlanan tüm yasal ve hukuksal düzenlemelere karşı 1999 Marmara Depremi'nden sonra yapılanlar ortada. Afetler karşısında ne ciddi ve bütüncül bir önlem alındı ne de gerekli politikalar uygulandı. Şimdi ise sadece kentsel dönüşüm süreçlerinin bir söylemi olarak "afet" kullanılıyor. Biliyoruz ki asıl afet barınma hakkımızı hiçe sayan, kentimize, mahallemize, doğaya ve hayatlarımıza yönelik hiç durmadan saldırıya geçen AKP ve onun politikaları.

Kentlerin merkezlerindeki yoksul insanları kentin ücra köşelerine yollamayı hedefleyen bir dönüşüm, sosyal bir yıkımın habercisidir. Her fırsatta tarihe karşı saygı gösterdiklerini söyleyenlerin, İstanbul'u tanımsız bir şehir haline getirme çabaları tarihsel ahlaklıklarının en açık örneğidir. Soylulaştırma

projeleri ile kenti büyük bir AVM'ye dönüştürüp, sadece tüketebilenlerin yaşayabildiği bir alan haline getirmek, kentte yaşayan herkese yapılan ciddi bir saldırdır.

İstanbul, kuzey ormanlarıyla, garlarıyla, meydanlarıyla, mahalleleriyle ayağa kalkıyor, İstanbul; Ethem'le, Ali'yle, Ahmet'le, Ferit'le, Mehmet'le, Abdöcan'la, Medeni'yle beraber, insanla, doğayla barışık; geleceği hakkında söz sahibi, demokratik bir kent için ayağa kalkıyor.

22 Aralık günü Kadıköy'de İstanbul'da insanlar tüm taleplerini, başta da AKP'nin talan ve yalanlarına karşı tüm mücadelelerini birleştirmek için bir araya gelecek. Bu yeni bir ivme. Kentsel mücadeleyi güçlü tutmak, yeni dayanışmalar ve desteklerle mücadeleyi genişletmek ve tabandan bir hareketi örgütlemek çoğu şeyi değiştirebilecek olan bir ödev olarak karşımızda duruyor. Bu ödevi hakkıyla teslim etmek için 22 Aralık'ta Kadıköy'deyiz!

Dünyanın değil kapitalizmin sonu

Volkan Akyıldırım

Küresel ısınmanın ve iklim krizinin sorumlusu tek tek insanlar değil küresel kapitalizm. Ne kadar çok fedakarlık yapsak da, bireysel tasarrufumuz sera gazlarının atmosfere yollanmasını engelleyemez.

1970’TEN BERİ bilim insanları ve çevre aktivistleri, fosil yakıtların (Petrol, kömür, doğalgaz) tüketilmesi sonucu küresel ısınmanın yaşandığını söyleyerek, ısınmanın insan ve birçok canlı türünün yaşayamayacağı bir iklim değişikliğine yol açacağı konusunda devletleri uyarıyor.

2007’de 189 devletin temsilcisi ile toplanan Birleşmiş Milletler Hükümetlerarası iklim Paneli (IPCC) küresel ısınmanın doğal nedenlerden değil “insan eliyle” gerçekleştiğini kabul etmişti.

Birçok çevre ve yeşil hareketi, tüketici olarak her bir insanın gündelik faaliyetlerinden açığa çıkan karbondioksit oranını ifade eden “karbon ayak izine” dikkat çekerek küresel ısınmayı durdurmak için daha az tüketmemizi yani tek tek insanların bilinçlenerek bireysel tasarrufa yönelmesini öneriyor.

Bunu hangi insanlar yaptı? Her gün elektrik kullanan, kışın evlerini ısıtan bizlerin eliyle mi dünyanın ısısı arttı? Eğer böyleyse bunlardan vazgeçemizle küresel tehdit ortadan kalkarmı?

7 MİLYAR İNSANA KARŞI 90 ŞİRKET
İklim bilimciler tarafından yapılan yeni bir araştırma (1) sanayi devriminden, yani modern kapitalist endüstrinin doğuşu ve hakimiyetinden bu yana, atmosfere yollanan toplam sera gazının üçte ikisinden 90 şirketin sorumlu olduğunu gösteriyor.

1751-2010 yılları arasındaki toplam karbondioksit ve metan salımının 914 gigaton (milyar ton) ve bunun %63’ü 90 şirket tarafından üretildi. Karbon salımının %30’undan, listenin başında yer alan 20 özel şirketin sorumlu.

Küresel ısınmanın sorumlusu çoğu yoksulluk ve yoksunlukla yaşamaya

çalışan 7 milyar insan değil petrole Chevron, Exxon, BP ve Shell, kömürde British Coal Corp, Peabody Energy ve BHP Billiton özel şirketler ya da Suudi Aramco, Rus Gazprom, Norveç'in Statoil devlet şirket ve işletmelerinin yöneticileri. Onların çıkarları doğrultusunda çalışan tüm hükümetler ile enerji bakanlıkları.

Küresel ısınmanın ve iklim krizinin sorumlusu tek tek insanlar değil küresel kapitalizm. Ne kadar çok fedakarlık yapsak da, bireysel tasarrufumuz sera gazlarının atmosfere yollanmasını engelleyemez.

Tüm binalara ısı yalıtımı yapmak, yaygın toplu taşıma ağları yaratıp bireysel taşımacılığa son vermek, sokaklardaki tüm ampulleri tasarruflu olanları ile değiştirmek, fosil yakıt kullanıma son verip yenilenebilir enerjiye geçmek, siyasi tercihlerin radikal bir şekilde değişmesi, dev kamu yatırımları ve emek seferberliği ile mümkündür.

İKLİM DOSTU KAPİTALİZM MÜMKÜN MÜ?

Bazı liberaller, iklim felaketlerinin artan ekonomik ve insani maliyetleri karşısında sistemin kendini yeniden düzenleyeceğini, çevre sorunlarına duyarlı bir kapitalizmin gelişmekte olduğunu iddia ediyor.

Gıdada orta ve üst sınıflara alım gücüne uygun organik ürünler, yeşil ekonomi etiketli mallar, küresel ısınmadan endişeyle bahseden Obama gibi liderler küresel kapitalizmin kendi kendini ıslah edeceğinin işaretleri sayılabilir mi?

Gerçeklik tam tersini söylüyor.

Bugüne kadar üretilmiş sera gazlarının yarısı son 25 yılda dev şirketler tarafından atmosfere yollandı.

Dünya Meteoroloji Örgütü'nün yayınladığı verilere göre atmosferdeki karbondioksit oranı 2012'de son on yıllık ortalamadan daha fazla yükseldi, metan ve diazotoksit oranlarında rekor kırıldı.(2)

Kapitalizm dinamik bir sistem, doğduğu andan bugüne birçok biçim değiştirdi. Ancak sistemin öncelikleri değişmeyen yapısı tarafından belirlendi: Birikim için birikim ve kapitalistler arasında rekabet. Her bir kapitalisti güdüleyen kâr oranlarını artırmak ve rakiplerini geride bırakmaktır. Kapitalizm uzun dönemli değil günün birlik bakar. Sistem akılcı bir işleyişe değil piyasa ekonomisinin girdaplarına dayanır.

Devletler egemen sınıfın düzenini korumak için vardır. Hükümetler egemen sınıfın çıkarlarını hayata geçirir.(3)

Tam bu yüzden, devletler ve mevcut hükümetler, sera gazı salımlarını önemli ölçüde kısıtlaması beklenen bir iklim anlaşmasını 2020 yılına erteledi.

“Serbest piyasa ekonomisi her şeyi çözer” diyen neoliberalizmin hakimiyetiyle geçen son 25 yılda toplam sera gazlarının yarısını yaratan sistemin kendini ıslah etmesini beklenebilir.

KÜRESEL DEVRİM

Küresel ısınmayı durdurmak için fosil yakıt kullanımından şimdi en az yüzde 95 oranında vazgeçmek gerek. Bu mevcut enerji tercihlerinin ve üretimin toptan değişmesi demektir. Hayata ancak mevcut devlet aygıtlarının milyonlarca insanın eylemi ile parçalanması, yerine ekonomiyi akılcı ve demokratik denetimle planlayacak işçi iktidarların her ülkede işbaşına gelmesi ile geçirilebilir. (4)

Küresel ısınmayı durdurabilecek tek güç uluslararası işçi sınıfıdır. İşçilere bu gücü veren öznel fikirleri değil, üretimdeki konumları ve yine bu konumdan kaynaklanan rekabet yerine birleşerek kolektif davranabilme yeteneğidir.

İşçi sınıfı, iklimi değiştiren, kendisine açlık, yoksulluk ve baskıdan başka bir şey vermeyen bu düzenin devam etmesinden yana hiçbir çıkarı olmayan tek sınıftır.

Termik santrallerde, maden ocaklarında, petrol kuyularında, silah fabrikalarında sera gazı salan üretim durdurulması ve toplumsal bir üretime geçilmesi bu sınıfın kararı ve hareketiyle mümkündür.

Enerjideki büyük dönüşümü gerçekleştirecek olanlar zaten işçilerdir. Bu denli büyük bir dönüşüm emek seferberliği ile mümkün. İşsizlik böylece yok edilebilir.

Küresel ısınmayı karşı mücadeleyi ve etkin önlemleri konuşurken, aslında yeni bir topluma geçişi konuşuyoruz.

Hem iklimi değişikliğini durdurmak hem de açlığın, yoksulluğun, savaşların olmadığı bir dünya yaratmak – İklim krizini yaratan kapitalizm zaten kendi yapısal krizini yaşıyor. Toptan değişim vakti çoktan geldi.

1999'da Seattle'da patlak veren antikapitalist hareket, küresel ısınmaya karşı mücadeleyi de insanlığın gündemine sokmuştu.

2011 başında patlak veren Tunus ve Mısır devrimleriyle başlayan isyan dalgası, radikal değişimin yolunu harekete geçirdi.

Neoliberalizme ve küresel ısınmaya karşı mücadeleleri birleştirmek, küresel ısınmaya karşı yeni bir topluma geçiş taleplerini yükseltmek, işçi sınıfını kazanmak – antikapitalistlerin küresel iklim krizine türlerin lehine çözümü, sosyalizmin dünya çapında zaferinden geçiyor.

Kaynaklar:

- 1 <http://www.marksist.org/gezen/115-iklim-degisimi/13298-karbon-saliminin-ucte-ikisinden-90-sirket-sorumlu>
- 2 <http://www.marksist.org/gezen/115-iklim-degisimi/13162-sera-gazlari-rekor-seviyede-atmosferin-dogal-dengesi-bozuluyor>
- 3 <http://www.marksist.org/gezen/115-iklim-degisimi/13219-filipinler-kuresel-isinma-devlet-ve-devrim>
- 4 <http://www.marksist.org/dosyalar/13310-haiyan-tayfununun-ardindan-kapitalizm-ve-iklim>

Bu daha başlangıç: Tayfunlar, iklim değişikliği ve Türkiye

Reşit Elçin

GEÇTİĞİMİZ HAFTALARDA Filipinlerde 10 bine yakın insanın ölümüne yol açan, UNICEF'e göre 4 milyon Filipinli çocuğun olumsuz etkilendiği Haiyan Tayfunu bize geleceği işaret ediyor.

Fotoğraftaki çaresizlik çok sembolik çünkü iklim değişikliğine yol açan faaliyetlere devam edildiği sürece bizi bu tür görüntülerden ne yapılan robot askerler ne de menzilli super füzeler kurtarmayacak.

Tayfunlar, aşırı sıcaklar, aşırı soğuklar, susuzluk... Bunlar sadece iklim değişikliğinin sonuçları. Oysa iklim değişikliğine yol açan etkinliklerin doğurduğu başka ve daha büyük sorunlar da var. Okyanusların asidifikasyonunun artması ve biyolojik çeşitliliğin hızlı azalışı gibi. Bu iki sorundan şimdilik, sadece okyanus asidifikasyonunun artışı ele alalım. Okyanuslar dünyanın en büyük Karbondioksit yutağıdır ve yutmaya devam ediyor. Karada saldırdığımız karbonlar okyanuslarda birikiyor, okyanusları ısıtıyor ve asit dengesini değiştiriyor. Bu durum okyanuslardaki yaşamı ve bütün döngüyü değişime zorluyor. Bu değişimler gerçekleştiği takdirde

dünyadaki canlılık üstüne söz söyleyebilecek bir formda olamayacağız malesef.

TÜRKİYE VE İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ

Geçtiğimiz hafta Polonya'da yine "Günün Fosili" ödülünü alan Türkiye, iki yıl öncesinin verilerine 1990 yılına oranla sera gazı salımlarını %124 arttırmış durumda ve arttırmaya da kararlı görünüyor. Öyle ki iklim değişikliğine yol açan sera gazı emisyonlarının tekbaşına %40'lık bölümünü elinde tutan kömürlü termik santraller, "Temiz Kömür" kampanyasıyla Türkiye'nin her bölgesinde kurulmaya çalışılıyor. Şu anda 19 tane çalışan kömürlü santrali olan Türkiye'de 86 yeni santral projesi var. Bunların çoğu elektrik üretim lisansı almış durumda. Bu durumun iklim değişikliğine olan etkisi kısa bir matematik işlemi bizi sonuca götürür.

YÜZEYSEL DEMOKRASİ

Her biri yüzlerce milyon dolarlık bu büyük projelerde, o bölgede yaşayan halkın hiçbir söz hakkı yok. Bunun yerine projeyi yürüten şirket ile Çevre ve Şehircilik Bakanlığı yetkililerinin yöre halkını iknasına dayalı "Halkın Katılımı Toplantısı" var ve bu toplantılar yöredeki vatandaşların hiçbir itirazını güvence altına almıyor.

Termik Santrallere karşı çıkarak başka bir çevre politikası isteyen vatandaşlar ise karşılarında çevrenin korunmasını sadece "ağaç dikmek" olarak algılayan bir Başbakan ve neoliberal şirketlerin politikalarına angaje olan bakanlık yetkililerini buluyorlar.

Termik Santrallere karşı çıkarak başka bir çevre politikası isteyen vatandaşlar ise karşılarında çevrenin korunmasını sadece "ağaç dikmek" olarak algılayan bir Başbakan (Orman gider, hatıra fotoğrafı kalır) ve neoliberal şirketlerin politikalarına angaje olan bakanlık yetkililerini buluyorlar.

AKP'nin yeni gasp atağı: Kıdem tazminatı

Mehmet Eren

TÜRKİYE BURJUVAZİSİ, AKP hükümeti eliyle, işçi sınıfının kazanılmış haklarını elinden almak için çeşitli girişimlerde bulunuyor. Esnek çalışma, bölgesel asgari ücret uygulaması, özel istihdam bürolarının kurulması, taşeronlaştırmanın yaygınlaştırılması, kıdem tazminatının fona devri bu çabaların bazı başlıklarıdır.

KIDEM TAZMİNATI NEDİR?

Kıdem tazminatı, işyerinde bir yılını dolduran işçilerin hak kazandığı ve belli koşullarda işçiye ödenen bir ödemedir. Yürürlükteki yasalara göre; işçi ölürse yakınlarına, işçi haksız yere işten çıkarılırsa, askere gitmek için işten ayrılırsa, kadın işçi

evlendikten sonra bir yıl içinde işi bırakırsa, işçi haklı bir sebeple işi bırakırsa, 15 yıl 3600 günü dolan kişi emeklilik yaşını evde beklemek isterse, işçi emekli olmak için işi bırakırsa, işveren kıdem tazminatını ödemek zorundadır.

Kıdem tazminatı bedeli için, işçinin çalışma süresinin yıl olarak miktarı (artık yıl ondalık olarak eklenir), işçinin son aldığı giydirilmiş (yol, yemek vb. her türlü paraya çevrilebilecek haklar dâhil edilerek bulunan) brüt 30 günlük ücreti ile çarpılır. Bu hesap sonucu bulunan miktardan damga vergisi dışında vergi kesilmez. 30 günlük giydirilmiş brüt ücret için, bir 12 Eylül düzenlemesi olan 3210 TL tavanı vardır, bu tavan 6 aylık dilimlerde yeniden belirlenmektedir. Tavanı aşan durumlarda hesaplamalar için tavan ücret esas alınır. Brüt giydirilmiş 30 günlük ücret miktarı yasadaki alt sınır olup, toplu

Türkiye burjuvası AKP hükümeti eliyle, işçi sınıfının kazanılmış haklarını elinden almak için çeşitli girişimlerde bulunuyor.

Burjuvazi kıdem tazminatı yükünden kurtulmak, işçi sınıfının zaten çok cılız olan sendikal örgütlülüklerini daha da geriletmek istiyor. Oluşacak fonları kendi çıkarları için kullanmak istiyor. Yapılması gereken bütün bu gerçekleri işçi sınıfına anlatmak, bu saldırıya karşı işçi sınıfının topyekûn mücadelesini örgütlemektir.

sözleşmelerde daha yüksek değerler (45, 60, 90 gün vb) olarak ta belirlenebilmektedir.

Kıdem tazminatı Türkiye’de patronların işçileri herhangi bir bahane ile işten çıkarmasının önünde caydırıcı bir etkidir. Diğer bir yönüyle de işçinin başka bir iş buluncaya kadar geçimini sağlayacağı önemli bir kaynaktır. Bugün her ne kadar işsizlik sigortası denen bir uygulama varsa da, bu haktan yararlanmak hem çok fazla şarta bağlıdır, hem de alınacak işsizlik maaşı, asgari ücretin %80’ini geçmemektedir.

Kıdem tazminatı Türkiye’de ilk defa 1936 yılında çıkarılan ilk İş Kanunu’nda yer almıştır. Son uygulanan biçimine ise 1975 yılında ulaşmıştır. 1917 Ekim Devrimi ile başlayan hareket, tüm dünyadaki işçi sınıfı kazanımlarını olumlu olarak etkilemiş, en baskıcı ülkelerde bile örnek alınabilir korkusu ile işçi sınıfına bazı hakların verilmesine yol açmıştır. Türkiye’de kıdem tazminatı hakkının verilmesi böyle bir etkileşim sonucu olmuştur.

Daha sonra 1947 yılında ilk sendikalar yasası ve 1963 yılında da grev ve toplu sözleşme yasaları yine kendi dönemlerindeki yerel ve uluslararası işçi sınıfı hareketlerinin yarattığı etkiler sonucu çıkarılmıştır.

İŞÇİ SINIFINA YÖNELİK HAK GASPLARI

1980’lerden bugüne işçi sınıfının sendikal ve siyasal örgütlenmeleri sürekli güç kaybetmekte, gerilemektedir. Buna bir de kapitalizmin krizleri eklenince 100 yıldır adım adım kazanılan pek çok hak

ortadan kaldırılmaktadır. Bugün artık işten çıkarma, reel ücretlerin gerilemesi, gelir dağılımındaki adaletsizlik, sağlık eğitim gibi temel hizmetlerin paralı hale getirilmesi sıradan durumlar haline gelmiş bulunmaktadır.

AKP Hükümeti tarafından gündeme getirilen kıdem tazminatının fona devredilmesi hususu da bu hak gasplarından birisidir. İşçi sınıfının en önemli kazanımlarından biri olan kıdem tazminatı, kapitalistler için sadece bir maliyet unsurudur. Ve maliyetleri azaltmak isteyen patronlar, kıdem tazminatı sorumluluğunu fona devrederek kurtulmak istemektedirler.

“TİSK, TOBB ve TUSİAD’ın Esneklik Konusundaki Ortak Görüş ve Önerileri” başlıklı Haziran 2009 tarihli belgede şunlar söyleniyor:

“İşçi alma ve çıkarma maliyetlerinin fazlalığı işverenleri zora sokmakta, esnek çalışma şekillerinin uygulanmasını engellemektedir. Bu itibarla en kısa sürede kıdem tazminatı konusunun gündeme getirilerek, işletmeler üzerindeki yükün hafifletilmesi gerekmektedir.”

Aslında AKP Hükümeti 10 yıldır kıdem tazminatı konusunu gündemde tutuyor, ama uygun ortam bulamadığı, tepkilerden çekindiği için henüz bir yasa çıkartmadı. Ancak hükümet bu yıl medyanın da desteği ile konuyu tekrar gündeme getirdi. “İşçilerin sadece %7’sinin kıdem tazminatı alabildiğini, fon kurulursa herkesin alacağını” söyleyerek yasa tasarısı konusunda halkı yanlış yönde bilgilendirdi. Burada işçilerin yararına uygulama

yapmak isteyen bir hükümetin yapması gereken, fon yerine kıdem tazminatını alamayan işçiler için bunların tahsil edileceği devlet güvenceli bir sistem oluşturmastır.

AKP yine taşeron işçilerin kıdem tazminatı alamamasını da yeni yasa taslağı için bahane yaptı. Aslında mevcut yasalara göre taşeron işçilerin çalıştığı işyerinde firma değişse bile kıdem hakları kaybolmaz. Ama uygulamada yeni gelen firma, önceki firma işçilerinin kıdemini üstlenmediği için işçilerin kıdem hakları yok edilmektedir. Bu durumda yine işçinin hakkını savunmak isteyen bir hükümetin yapması gereken, bu yasadışı uygulamaya karşı tedbir almak, yani taşeron uygulamasını yasaklamaktır.

Elbette hükümetin amacı işçilerin kıdem tazminatı hakkını güvence altına almak değil, öncelikle işverenlerin kıdem tazminatı yükünü azaltmak, özellikle yabancı sermaye için dikensiz gül bahçesi yaratmak ve sonrasında da kurulacak fonda birikecek parayı kullanmaktır.

KIDEM TAZMİNATI FONU TASARISI

Öncelikle ortada resmi olarak hazırlanmış bir tasarı bulunmamaktadır. Ancak sızdırılan bilgiler ışığında bir tasarrının varlığından söz edilmektedir. Hükümetin hazırladığı iddia edilen tasarıya göre işçilerin yıllık brüt ücretinin %8’i (mevcut yasada 30 günlük brüt ücret = %8,33’e tekabül eder) kurulacak bir fonda biriktirilerek tazminat için kaynak oluşturulacak.

Mevcut yasada uygulanan “giydirilmiş brüt ücret”, tasarıda sadece “brüt ücret” olarak tanımlandığından daha başlangıçta en az %20’lik bir kayıp söz konusudur. Tasarıya göre bu %8’in yarısı (%4’ü) işveren tarafından ödenecek, kalan miktarın yarısı (%2’si) devlet desteği olarak verilecek, diğer yarısı (%2) da işsizlik fonundan karşılanacak. Dolayısıyla aslında fonda birikecek paranın yarısı işçinin ve toplumun kaynaklarından karşılanacak,

işverenlere herhangi bir yük oluşturmaz.

Fonda biriken paranın alınması için en az 10 yıl (o da belli koşullarda ve ancak yarısını), genel olarak 15 yıl beklenmesi gerekecek. İşveren tarafından fona yatırılmayan bedeller için işçinin fondan herhangi bir hak talebi olamayacak. Yatırılmayan bedellerle ilgili olarak işverenle ilgili yasal süreçleri işçinin kendisinin takip etmesi gerekecek.

Tasariya göre askere gidenler ve evlenip işten ayrılan kadınlar fondan yararlanamayacak. Fonda zaman aşımı olacak, emekliliği takip eden on yıl içinde fonda biriken parasını almayan işçiler haklarını kaybetmiş olacaklar.

Tasari aynı zamanda yürürlükteki toplu sözleşme düzenini de bozacak bir anlayışa sahiptir. Mevcut yasaya göre kıdem tazminatı hesabında kullanılan 30 günlük giydirilmiş brüt ücret alt sınırıdır. Pek çok toplu sözleşmede bu süre daha yükseğe çıkarılabilmektedir. İşyerlerinde asgari ücretle çalışanların daha fazla kıdem tazminatı alabilmesi için sendikalar bu durumu

toplu sözleşmelere bu şekilde yansıtırlar. Ve işçilerin tavan ücrete yakın yerlerden kıdem tazminatı almasını sağlarlar. Ama yasa tasarılarındaki %8'lik oranın tek hesaplama tarzı olması, bu hususun artık toplu sözleşmelerde yer almasına engel olacak ve düşük ücretle çalışanlara toplu sözleşme aracılığı ile daha yüksek kıdem tazminatı ödenbilmesinin önü kapanacaktır.

Tasari fon yönetiminde bir bakanlık, bir işveren, bir de işçi temsilcisi olacağı öngörülüyor. Bu durumda bakanlık temsilcisi de sermayenin temsilcisi olduğuna göre fon yönetimi ve tasarrufu tamamen sermayenin kontrolünde olacak demektir.

Kıdem tazminatı fonu çıkarıldığında işçilerin işten çıkarılmasının önünde hiçbir engel kalmaz. İş güvencesini tamamen ortadan kaldıran bu durum, sendikal örgütlenmeler için de önemli bir engeldir. Mevcut koşullarda bile zor olan sendikalaşma, fiilen imkânsız hale getirilmektedir.

NELER YAPILABİLİR?

Kıdem tazminatına yönelik saldırılara karşı öncelikle işçilerin

bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi gerekir. Kıdem tazminatının fona devri konusuna başta Türk-İş olmak üzere sendikalar genel grev dahil her türlü eylemle karşı çıkacaklarını duyurdular. Ancak yoğun medya bombardımanı altında pek çok işçinin çıkacak yasayı olumlu bulma ihtimaline karşılık, sendikaların yaygın bir bilgilendirme ve bilinçlendirme çalışması yaptığı söylenemez. Genel olarak basın bildirisi yayınlamanın ötesine geçen çalışmalara ihtiyaç vardır. Alınmış grev kararlarının bile uygulanmasında karşılaşılan zorluklar, yarın bir genel grevde fazlasıyla önümüze çıkacaktır.

Fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde haklarımıza yönelik saldırıları teşhir eden çalışmalar yapılmalı, bölgesel işçi mitingleri, kampanyalar düzenlenmelidir. Bu kavga işçi hakları için verilecek en büyük kavgalardan biri olmalıdır.

Sonuç olarak, burjuvazi kıdem tazminatı yükünden kurtulmak, işçi sınıfının zaten çok cılız olan sendikal örgütlülüklerini daha da geriletmek istiyor. Oluşacak fonları kendi çıkarları için kullanmak istiyor. Yapılması gereken bütün bu gerçekleri işçi sınıfına anlatmak, bu saldırıya karşı işçi sınıfının topyekûn mücadelesini örgütlemektir.

İnsan neden askerden kaçır?

Ozan Ekin Gökşin

ASKER KAÇAKLARININ GBT’de gözükeceğı, cezalandırılacakları, kışlaya teslim edileceklerinin bir tevatür gibi yayılmasının ardından, Recep Tayyip Erdoğan’ın 600.000 asker kaçığı hakkında derhâl işlem yapılması gerektiğini vâzeden buyurgan hitabına nail olduk. Peşi sıra askerden kaçmanın bedeli TL cinsinden basına mal oldu. Öyle ki yoklama kaçakları bir yılı dolduramıyorsa 118 TL ödeyerek, bir yıldan sonra ise yoklama kaçakları ve bakayalar işlemlerini kendileri yaptıkları takdirde her sene için 1000 TL, yakalandıkları halde ise 2000 TL ödeyerek birliklerine teslim edilecekler.

Peki, askerlik yaşı gelmiş 600.000 insan neden askerden kaçıyor? Şimdilik hükûmetin bu soruya cevabı olmasa da askerden kaçmanın kabaca sınıflandırırsak politik, dinî, ekonomik ve toplumsal sebepleri bulunuyor. TSK’nın darbelerle, katliâmlarla, hak ihlalleriyle bezeli tarihi, Kürdistan’da yürütülen kirli savaşın bir parçası olmayı reddetmek, askerî hiyerarşi, askerî yargı, NATO’ya bağlı, Kıbrıs’ta işgalci bir ordunun mensubu olmak istememek siyasi sebeplerin başlıcaları. Yehova Şahitleri ve az da olsa İslamî gerekçelerle zorunlu askerlikten imtina eden bir kesim bulunuyor. İş kurmak, işinin başından

AKP’nin neoliberal politikalarının bir yansıması olarak kurduğu profesyonel bir ordunun bir ön çalışması olarak görülen sözleşmeli er uygulaması beklenen rağbeti görmedi. Açılan kontenjanın ancak %15’i dolabildi. “Her Türk asker doğar” sözü çöpe atılmış oldu.

ayrılammamak veyahut bulduğu işi 12 aylık askerlik angaryasından sonra devam ettiremeyeceği endişesini taşımak belli başlı ekonomik gerekçeler. Sevdiğinden, çocuğundan ayrılarak askere gitmeye gönlü el vermeyen, angaryaya katlanamayan, patates soymak istemeyenlerin toplumsal gerekçeleri de gayet yaygın.

Askere severek gidenin de, zorla gidenin de şafak saymasının mantıklı bir sebebi var. Kışlada bulunmak, çatışma bölgesine uzaklığı fark etmeksizin, tehlikeli. Son 10 yılda çatışmada 724 er ölmüşken, 965 er şüpheli intihar ya da eğitim zayıfatı olarak hayatını kaybetmişti. Bu ölümlerin arasında Kıbrıs'ta Disko'da işkenceyle öldürülen Uğur Kantar, Ermeni soykırımının 96. yıl dönümünde öldürülen Sevag Şahin Balıkcı da var. Uğur Kantar'ın ölümü, 20 tanığın işkenceyi doğrulamasına rağmen "güneş çarpması" olarak kayıtlara geçti. Sevag Şahin davasında ise cinayetin ırkçı saiklerle işlendiğine dair bir karar çıkmadı.

Çatışmasız geçen 2013 yılında 38 şüpheli ölüm gerçekleşti. Askerî mahkemelerin insaflı, henüz şüpheli bir ölümü aydınlatabilmiş değil. Ayrıca Asker Hakları İnisiyatifi'nin çalışmalarıyla gündeme gelen hak ihlalleri de kışlaların tekin yerler olmadığını gözler önüne seriyor. Aşağılama, tehdit, kaba dayak, işkence, uykusuz bırakma, aşırı yüklenme, sağlık hizmetinden yoksun bırakma, devrecilik gibi uygulamalarla zorunlu askerlik bir kâbus. 6 Eylül 2012'de gerçekleşen Afyonkarahisar'daki mühimmat patlamasında 25 er ölmüş, 4 kişi ise yaralanmıştı. Bu kazaya dair açılan davada kimsenin tutuklanmamış olması, askeriye'deki kol kırılır yen içinde kalır mantığının devam ettiğini gösteriyor.

600.000 asker kaçağının savlarını politik alana taşıyabilecek bir mecra henüz olmadığı için eğilimin nasıl seyrettiğini kestirmek mümkün

değil. Fakat gözle görebildiğimiz bir durum var. Ne zaman ki asker kaçakları gündeme gelse, eşzamanlı olarak bedelli askerlik tartışılıyor: Bedelli askerliğe karşı her Türk'ün asker doğduğunu anlatan milliyetçi argümanlar ortalığa saçılıyor. Ardından, bedelli askerliğin son bir kez daha yürürlüğe gireceğinin, birçok insanın bu hizmetten yararlanacağını propagandası yapılıyor. Örneğe, en son 2011 yılından yürürlüğe giren bedelli askerlikten 406.000 kişinin yararlanabileceği duyurulmuştu 3. Ancak bu kişilerin 67.000'i, 30.000 TL'yi ödeyerek bedelli askerlikten yararlanabilmişti.

AKP'nin sivil ölümü yaygınlaştıran, asker kaçakları için ülkeyi açık hava cezaevine dönüştüren uygulamasına karşı CHP'nin önerdiği bedelli askerlik teklifi sistemin özüne dokunmadan 600.000 asker kaçağına çözüm arıyor. Teklif göre, yıllık geliri 14.000 TL'nin altında olanlar bedel ödemeksizin askerlik hizmetini yapmış sayılırken, 14.000-25.000 TL arası geliri olanlar 7.500 TL ödeyerek, 25.000 TL üstü geliri olanlar ise 15.000 TL ödeyerek askerlik hizmetini yapmış sayılacak. Şüphesiz, AKP yeterince kâr edemeyeceği bu teklifi değerlendirmeyecek.

AKP'nin bir diğer çalışması ise neo-liberal politikalarının bir yansıması olarak profesyonel bir ordu kurmak. Bunun bir ön çalışması olarak görülen sözleşmeli er uygulaması beklenen rağbeti görmedi. Açılan kontenjanın ancak %15'i dolabildi. "Her Türk asker doğar" sözü çöpe atılmış oldu.

Askerden kaçmanın siyasî, dinî, toplumsal ve ekonomik sebepleri için yegane çözüm vicdanî ret. AKP, altına imza attığı uluslararası sözleşmelere, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nden çıkan Bayatyan, Erçep ve Ülke kararlarına, Avrupa Parlamentosu'nun vicdanî reddi insan hakkı olarak görmesine rağmen, Suriye'ye karşı savaş

kışkırtıcılığı, vatan-millet-sakarya, peygamber ocağı edebiyatı yaparak vicdanî reddi tanımamakta direnç gösteriyor. Zorunlu askerliğin 3 ay kısılmasıyla insanların koşa koşa teslim olacağını düşünüyor. Mustafa Keser'in askerleri için hiçbir anlamı yok bunun.

Son olarak, vicdanî retçi İnan Süver'in ret metninden bir pasaj askerden kaçmanın elzem, vicdanî ret mücadelesinin tek çözüm olduğunu güzel özetliyor;

"Mevzu şudur sayın değerli bol maaşlı insan katledicileri; ısınamıyordum size düşmändim ben size. Çünkü ben biliyordum 12 Eylül'de işkencelerde öldürülen insanları, ben biliyorum insanlık için mücadele eden devrimcileri idam sehpalarında sallandığınızı, ben biliyordum işsizlikten dolayı, kaçakçılıktan başka mesleği olmayan amcamı sizin öldürdüğünüzü, ben biliyordum, köylerini yakıp evsiz yurtsuz bıraktığınız insanları, ben biliyordum anadillerini yasakladığınız eğitimi yabancı dilde verdiğinizden ve de parasızlıktan dolayı eğitimsiz mesleksiz bir halkı, ben biliyordum öldürülen gazetecileri, ben biliyordum seçimlerdeki barajları, ben biliyordum gelir dağılımında ki eşitsizliğinde bu ülkenin dünyanın en üst sıralarında bulunduğunu, ben biliyordum bu ülkede hiç bir başbakanın, bakanın, paşanın çocuğunun doğru düzgün askerlik yapmadığını, ben biliyordum ki bu ülkede hiç bir halkın diğer bir halkla bir sorununun olmamasına rağmen, iki kardeşi bir birine öldürttüğünü, ben biliyordum parası olanın rüşvet ile bir şekilde kakak dolaştığını, ben biliyordum bedelli askerlik altında zenginlerin çocuklarının ayırt edildiğini ona rağmen, nasıl olur da sizin askeriniz olurdu?"

Velev ki siyasiyiz!

Selen Argadal

ÖĞRENCİLER OLARAK son zamanlarda tartıştığımız konulardan biri de artık fakültemizde rahat rahat afiş asıp asamayacağımız ya da hadi astık diyelim, sonuçlarının ne olacağı. Şimdi yasaların zaman içerisinde değişiminden çok şu son gelişmelere bir göz atmak lazım. 7 Kasım'da YÖK Disiplin Yönetmeliği 3. maddede yapılan değişiklik kısaca şu: Artık bırakın izinsiz afiş asmayı, diyelim ki soruşturma açıldı, okula bile giremeyeceğiz soruşturma süresince çünkü veba taşıyoruz. Öğrenciler olarak izinsiz "afiş, pankart, bildiri" üçlemesinin yasak olmasına yeterince sesimizi çıkaramamış olmamızdan sanıyorum şimdi bir de "uzaklaştırma" çıktı başımıza.

Öncelikle duvardaki afiş, iki sopa arasındaki pankart ve elimizdeki afiş kimseyi öldürmez, görsel olarak beğenilmemesi dışında da kimseye zararı yoktur; ayrıca etraf çirkin reklam panolarıyla doluyken fakülte duvarındaki afişe takılmak pek yersiz olur. En fazla yazılı olan şeylerden rahatsız olursunuz; çağrılarına kulak vermezsiniz, tartışsınız, ha çok rahatsızsanız siz de bir şeyler söylemeye başlarsınız. Şimdi YÖK'ün biz gençlerin gelişiminin bir parçası olan konuşmak-eleştirmek-tartışmak-anlaşmak sürecine müdahalesini çocukları kavgaya etmesin ve "başları ağrımaz" diye çocuklarının ağzını bantlayan ebeveynlerin tavrına benzetebiliriz ve bu noktada kızmaya başlayabiliriz.

Üniversite; derslerini takip eden bir öğrencinin yaklaşık olarak haftasının beş gününü geçirdiği, biraz da arkadaş edindiği ve genellikle vahşi iş hayatına atılmadan önce bir şeylerin pratiğini yaptığı bir sosyalleşme ortamı aynı zamanda, değilse de böyle olmalı yoksa sıkılır insan. Sosyalleşirken sadece müzikten, tiyatrodan, konserlerden bahsetmiyoruz tabii ki, azcık haber de

okuduğumuzdan ve bir şeylerden rahatsız olduğumuzdan bunu arkadaşlarımızla paylaşıyoruz; yetmiyor, bizim gibi düşünenlerle rahatsız olduğumuz şeyleri değiştirmek için bir araya gelmek istiyoruz ve afiş asıyoruz, bildiri dağıtıyoruz, pankart boyuyoruz. Nerede ne söyleyeceğimizi, nereye ne asacağımızı üniversiteye yollayacağınız polislere mi soralım, atanmış rektörlere mi? İzin, ret cevabı alabileceğimiz bir uygulamadır ve üniversitelerin özgürlüğünden bahsetmek istiyorsak faşistler (ölümcül olabilir, zarar verebilir) dışında herkes istediğini söyleyebilmeli izin almak zorunda olmadan.

Ebeveynlerin "başlarının ağrması" metaforunu da şöyle gerçeğe dökebiliriz: Vahşi (sebebi sanıyoruz ki kapitalizm) iş hayatına, sosyal hayata (yüksek dozda ırkçılık, homofobi, ayrımcılık, nefret söylemi içeren) atılmadan bir önceki durak olan üniversitede eylem pratiği yapmamış olduğumuzdan mütevellit biraz bocalıyoruz haliyle mezun olunca. Kariyer basamaklarını birer birer tırmanmak adına silkeletiyoruz kendimizi mesela. Eleştirmeyi ve bunu eyleme dökmeyi bir alışkanlık haline getirirsek maazallah devrim olur, sosyalizm gelir; başların "başı ağrır". Önleyici uzaklaştırma tadındaki uygulamaların sebebini anlamadığımız için işte böyle art niyetli düşünüyoruz biz de, ne yapalım.

Acaba Orwell'in geleceğindeki gibi yasaklama yoluyla mı hizaya geleceğiz insanlıkça yoksa Huxley'in bahsettiği gibi her şeyin özgür olduğu bir ortamda "kayıtsızlıkla" mı zaten hizada kalmış olacağız tartışılır. Özgürlüğü kitlesel eylemlerde kazanıp tadına vardığımızda Huxley'in yanılacağını sanıyorum. Bu yüzden özellikle öğrenciler olarak fakülte duvarlarına, panolarına, bahçelerine sahip çıkmakta fayda var.

Üniversite; derslerini takip eden bir öğrencinin haftasının beş gününü geçirdiği, biraz da arkadaş edindiği ve genellikle vahşi iş hayatına atılmadan önce bir şeylerin pratiğini yaptığı bir sosyalleşme ortamı aynı zamanda.

Vegan olmak veya vejetaryenlik bir tercihtir

Orhan Bulut

SOSYALİST İŞÇİ’NİN geçen sayısında (no: 471) çıkan Berk Efe Altınal’ın “Türçülüğe karşı mücadele” başlıklı yazısı çok önemli bir konuya değiniyor ama bir dizi yanlışla sahip. Berk Efe “Veganlık, türçülük karşıtlığının pratiğe dökülmüş halidir” diyor ve ekliyor “Vegan olmak, hayvan sömürsünü hayatımızdan çıkarma pratiğidir” diyor. Biraz ileride ise “vejetaryenler, genellikle hayvan sömürsüne karşıdır ancak hayvansal et yememenin yeterli olduğunu düşünürler, oysa hayvan sömürsü bir bütün olarak karşı durulması gereken bir mevzudur” diyor.

Öncelikle bu dünyada bir gıda hiyerarşisi olduğunu akılda tutmak gerekir. Bir aslan, veya sırtlan bir başka hayvanı yakalayıp yediklerinde bir başka türü sömürmüyorlar. Bazı böcekler başka böcekleri yakalayıp karınlarını doyurduklarında da bir başka türü sömürmüyorlar. Sadece yaşamaya devam etmek için karınlarını doyuruyorlar. Bu dünyada bütün bazı hayvanlar ne yazık ki et obur, başka türlü beslenmeleri mümkün değil. Bir aslanın havuç, ya da böğürtlen yiyerek yaşayabilmesi mümkün değil. Aslan örneğin bir zebra ya da ceylana göre daha üstün bir hayvan değil sadece gıda hiyerarşisinde otoburlar etoburların gıdasıdır.

İnsanların etobur mu yoksa otobur mu oldukları bir tartışma konusudur. Bu, tamamlanmış, kesin sonuçlara ulaşmış bir tartışma değil ama insanlık yüz binlerce yıldır et yiyor. Bu yüzbınlerce yılın son 6-7 bin yılı hariç başka hayvanları avlayarak ele geçiriyordu, aynen bir aslan veya bir kedi gibi. İnsan etoburların çoğundan farklı olarak aynı zamanda bitkileri de yiyor. Son

6-7 bin yıl içinde insanlar bazı bitkileri ve bazı hayvanları “evcilleştirdiler”. Yani kendi denetimlerine aldılar ve kendileri için yedek gıda deposu olmalarını sağladılar.

İnsanlığın yerleşik hale gelmeye başladığı son 6-7 bin yılının önemli bir kısmında kontrol ettikleri hayvan miktarı ve ekip biçtikleri bitki miktarı son derece sınırlıydı. Ancak yaşayabilecekleri kadar. Çok az fazlaları vardı. Fazlanın çoğalması çok yavaş oldu. Son bin yıla gelindiğinde insanlar hala çok az fazlaya sahiptiler. Son bin yıla gelinceye kadar arada geçen bir sürede insanlar başka insanları da hayvanlar gibi kontrol ettiler. Hayvanların yanı sıra kölelerini de kendileri için çalıştırdılar. Köleliğin kalkması insanlar için üretimde de bir sıçramanın nedeni oldu ya da daha doğru deyişle üretim tarının değişmesi köleliğin de kalkmasına neden oldu. Ama hayvan üretimi hala insanlar için bugünle kıyaslanamayacak kadar küçük çaplıydı.

Bugünden 40 bin yıl önce ki ecdadımızın bir ceylanı avlayarak yemelerine acaba türçülük diyebilir miyiz? Bence hayır diyemeyiz. 40 bin yıl önce etyemezler var mıydı, kuşumuz olmasın ki vardı. Henüz avcılık yapmayan, bitki toplayıcılığı ile yaşayanlar vardı. Bugün de onların geleneği içinde yaşayan topluluklar var. Sadece topluyorlar, bitkilerde de hayvanlarda olduğu gibi dikkatli, havuç, patates gibi köklü bitkileri yemiyorlar.

Geçmişte avcılık bir beslenme biçimiydi. Bugün ise avcılık iki ayrı biçimde yapılmaktadır. Bazıları bir beslenme biçimi olarak avcılık yapıyor, bazıları ise bir “spor”, zevk için, öldürme zevki için avcılık

Et yememek veya hayvani ürünleri hiçbir şekilde kullanmamak bir tercihtir. Vejetaryen veya vegan olduğu için diğerlerini töhmet altında bırakmak bu nedenle yanlıştır .

yapıyor. İzlanda'da veya Kuzey Kutbunda yaşayan insanlar için avcılık tek yaşama biçimidir. Oralarda bitki yetişmiyor. Ama İstanbul'un yakın çevresinde ava çıkmak farklı bir şey. Bunu yapanlar aç oldukları için veya başka bir gıdaları olmadığı için ava çıkmıyorlar.

Ama bir de balıkçılar var. Bunu küçük veya büyük ölçekli ama ticaret için yapanlar var, balıkçılar. Balina avlamaya giden koca koca gemiler de var, köprü üzerinde akşam ki yemeğini çıkarmaya çalışanlar da var. Tercihleri balık eti yemekse köprü üzerinde avlananlara neden karşı çıkılacak? Üstelik Berk Efe Altınal "Bitkiler hayvanlardan farklı olarak acıyı hissedebilecekleri sinir sistemlerine sahip değildir. Bir bitki hissedemediği için menfaatlere de sahip değildir" diyor.

Balıkların sinir sistemi yok. Öyle ise balık yemek bir vejetaryen ya da vegan için mümkün mü? Berk Efe Galata Köprüsü üzerinde balıkların sinir sistemi olmadığı için onları

avlayıp, akşam eve gidip, karınlarını yarıp, içini boşalttıktan sonra afiyetle yiyebilir mi? Bilmiyorum, anlatımına bakılırsa bu mümkün.

Birkaç yüzyıldır insanların besledikleri, çevrelerinde tuttıkları hayvan sayısı çok büyük bir hızla artıyor. Bugün hayvan üretimi artık büyük, önemli bir sanayi. Hayvanların yetiştirilmesi, beslenmesi ve sonra kesilip yenmesi ve artıklarının tamamının bir başka sanayi alanında kullanılması başlı başına büyük bir sektör.

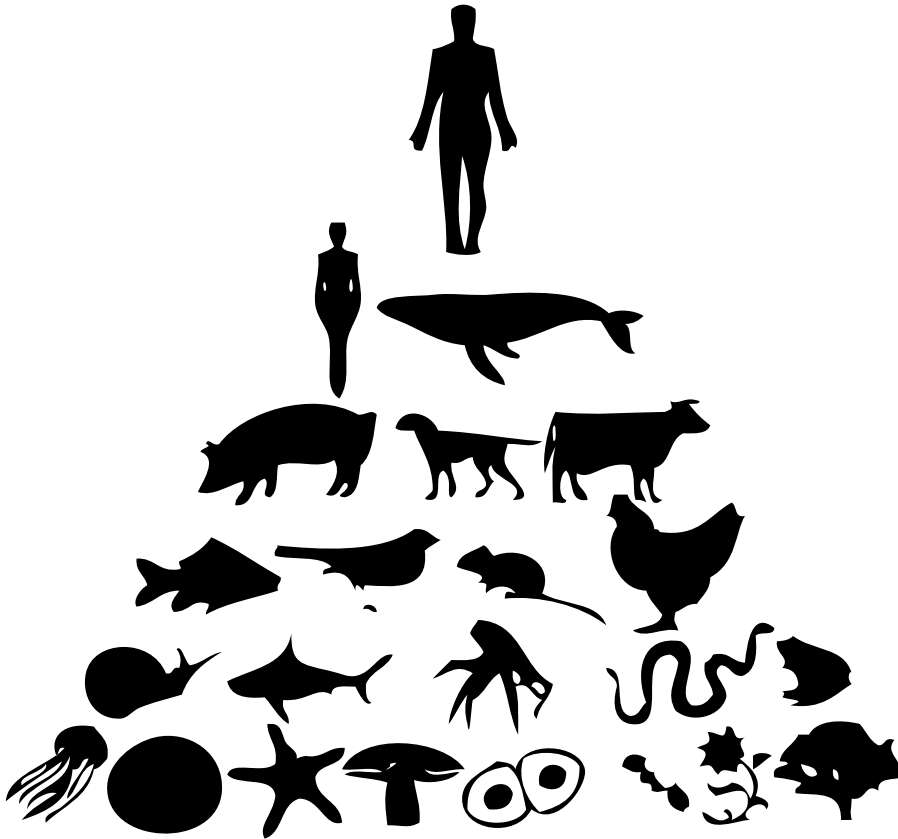
Bu sektör içinde hayvanın eti kadar sütü, derisi, arının balı da bir sanayi ürünü. Berk Efe haklı. Ama eğer insanlar etobursa şu ya da bu biçimde ihtiyaçlarını karşılamak için başka türleri öldürecek ve yiyeceklerdir.

İnsanların hayvan ürünlerini yemeleri ve kullanmaları başka türlere göre üstünlük duymalarından değil, bir ihtimal etobur olmalarından değilse bile 10 binlerce yıldır et yemelerinden kaynaklanıyor. Bu nedenle

Berk Efe etik olarak güzel şeyler de söylese doğru ve haklı değil. Et yiyenler veya deri ayakkabı giyenler insan türünün başka hayvanlardan üstün olduğu kanısını güçlendirmiyorlar sadece on binlerce yıllık alışkanlığı sürdürüyorlar.

Kapitalist hayvan üretimi her açıdan korkunçtur. Her tülü hayvan, balık ve hatta böcekler (onların da sinir sistemi yok, acaba Berk Efe böcek yiyebilir mi, çünkü dünyada çok sayıda insan böcek yiyor) öylesine koşullarda çoğaltılıyor ki buna mutlaka karşı çıkmak lazım. İster vegan, ister vejetaryen olun isterseniz et yiyin diğer türlerin bu kapitalist toplumda ki çoğaltılma ve biçimlerine karşı çıkmak ve toplumda türçülüğe denk düşen her eğilime karşı çıkmak gerekir.

Sonuç olarak et yememek (vejetaryenlik) veya hayvani ürünleri hiçbir şekilde kullanmamak (vegan olmak) bir tercihtir. Vejetaryen veya vegan olunduğu için diğerlerini töhmet altında bırakmak bu nedenle yanlış.

Amidabad

Yıldız Önen

Fawaz Husên Fransa'da yaşayan Kürt kökenli bir araştırmacı-akademisyen. Eserlerinde yersizliğin ve yurtsuzluğun hikâyesini anlatıyor.

Fawaz Husên 1953'te Rojava'nın Amude şehrinde doğdu. Halep'te Fransız dili ve edebiyatı okudu, daha sonra yaşamını Fransa'da sürdürdü. 1994'te ilk Kürtçe öyküsü Siwaren Eşe'yi (Acının Süvarileri) yayınladı. Bundan sonra hem Kürtçe hem Fransızca yazdı, çeviriler yaptı.

Mehmet Uzun'un Siya Evine kitabının Fransızca çevirisi, Küçük Prens kitabının Kürtçe çevirisi bilinen çevirileri arasındadır. En son Parisabad ve Barê şevê (Gecenin Yükü) kitapları yayınlandı.

Halen Fransa'da Sorbon Üniversitesinde ders veriyor.

Amidabad, savaş nedeniyle göç etmek zorunda kalmış bir mültecinin, kendi ülkesini, köyünü, halkının çaresizliğini ve sığındığı ülkedeki mutsuzluklarını anlatan bir kitap. Kitapta yer yer yaşadıklarından, halkın içine sızmış sahte önderlerden ve halkı sefalet içinde olan insanların kaçışlarından bahsetmektedir. Bu kaçışların ardından Paris şehrinde yaşadığı ümitsizlikleri ve yaşama ne kadar uzak oluşunu anlatmaktadır.

Kitaba adını veren Amidabad kenti, bir sembol. Bir yanıyla 1940'larda kurulan ve kısa süre sonra yıkılan Kürt Cumhuriyeti'nin başkenti Mahabad, öte yandan yazarın doğduğu yer olan yoksul Amude ve 90'lı yıllarda ortaya çıkan mücadelenin ve umudun kenti Amed'in bir bileşkesi.

Öykü, Amidabad'ın işgali ve talanıyla başlıyor. Her yönden saldıran demir, bakır ve bronz askerler kenti

işgal ediyor, insanları öldürüyor, köleleştiriyorlar. Halkın bir kısmı zorunlu olarak göç ediyor, kendi ülkelerini terk ediyor, mültecilik yılları başlıyor.

Bu işgale ve yıkıma direnmeye çalışan halk ise kendi arasında bir birlik sağlayamıyor. Yetersiz liderler mücadelede başarılı olamıyor. Kahramanımız bu liderleri de eleştirerek, Amidabad'ı terk ediyor.

Ama sürgüne gittiği Paris, daha ilk andan itibaren onun için diri diri mezara girdiği bir yer gibi oluyor. Sürekli çocukluk anıları, onu tekrar Amidabad'a dönmesi için zorluyor, ama o dönmüyor, dönemiyor. Sürgünde yaşamayı, geri dönmeye tercih ediyor. Bunun için getirdiği en önemli mazeret, yine döneceği yerde halen ölüm, kan ve gözyaşının hâkim olması ve halka liderlik eden kişilerin yetersizliği.

Mülteci psikolojisi, kahramanımızda gittiği Fransa ile hiçbir zaman özdeşleşememesine yol açıyor. Onun gözündeki Fransa, Fransızlarındır, kendisi ise orada bir yabancısıdır.

Amidabad, bir mültecinin gözünden kalma-dönme ikileminin çok güzel bir şekilde yansıtıldığı, başarılı bir öykü. Salih Temo'nun mükemmel çevirisi kitaba ayrı bir değer katıyor.

35 yıl aradan sonra 2012 yılında Diyarbakır'a gelen yazarımız Fawaz Husên'in, yazarlık serüveni ile ilgili düşünceleri ise şöyle:

"Benim kahramanlarım güçlü, savaşçı insanlar değiller. En büyük sorunları sürgünlük olan güçsüz insanları kahraman seçerim. Kahramanlarım fiziken Paris'te yaşarlar, ancak ruhları ve beyinleri Kürdistan'dadır."

Amidabad
Fawaz Husên
Avesta Yayınları
İstanbul, 2011

Kapitalizm, Arzu ve Kölelik

Berke Malgaz

Neoliberal emek süreçlerinin işletilmesi ve yeniden üretiminde arzunun rolü nedir? Ücretli emekçilerin hizmetlerini işbölümüne dayalı finans ekonomisine sunmalarında arzularının paraya sabitlenmesi ne ölçüde etken? Fransız iktisatçı Frédéric Lordon, Metis yayınlarından çıkan kitabı “Kapitalizm, Arzu ve Kölelik” isimli kitabında kapitalist yapılarda para ekonomisinin ve işgücünün arzu kavramıyla ilişkisini ele alıyor.

“Para denen arzu nesnesine olan bağımlılık, ücretli hizmetin zemini, bütün iş sözleşmelerinin art düşüncesi, hem işverenin hem de çalışanın farkında olduğu tehdidin temelidir. Kapitalist yapılar işverenleri yegane para tedarikçisi durumuna getirmiştir. Ücretli emekçilerin “bedenlerini” hizmete koşma işi, conatus-arzu’nun para denen nesneye sabitlenmesinden alır gücünü. Şayet tahakkümün ilk anlamı, bir failin kendi arzusuna ulaşmak için başka bir faili aracı olarak kullanma ihtiyacıysa, o zaman ücretli emek ilişkisinin bir tahakküm ilişkisi olduğu aşikardır.”

Para kavramının kapitalizm içindeki yerini bu cümlelerle açıklıyor Lordon. Günümüz neoliberal ekonomisinin bireylerin hayatlarını sistemin devamlılığı ve yeniden üretimi için kendisine tabi kılma süreçlerinin merkezine ise arzuyu yerleştiriyor.

Neoliberal şirket, çalışanların verimliliğini topyekün ele geçirmesinin koşulu olarak, kendisinin amaçlarıyla tamamen özdeşleşmelerini istediğinden, arzularını yeniden biçimlendirme işine girer, bunun içinde tahakküm ilişkilerini kullanır. Gelgelelim tahakkümün genel görünümü, Marx’ın analiz ettiği iki kutuplu antagonizmanın ima ettiğinden

daha giriftir. Zira mal sahibi bir patron ile birkaç ustabaşının gözetimi altındaki proleter kitlenin karşı karşıya olduğu durum yerini, işbölümünden ve dahili uzmanlaşmanın derinleşmesinden ötürü daha da katmanlı hale gelen şirket yapılarına bırakmıştır. Bu yapılarda hiyerarşi zinciri, gitgide daha çok ara seviye içermektedir ve birincil tahakküm ilişkisini parçalayarak bir yığın ikincil tahakküm ilişkisini meydana getirmiştir. Ayrıca bir ya da birkaç müteahhimi tahakküm altındaki bir kitleyle karşı karşıya getiren kanonik ilişki biçimi, içiçe geçmiş bir bağımlılık hiyerarşisi şeklinde ortaya çıkıyor ve bu hiyerarşi adeta sürekli bir tahakküm yaratır.

Bu çerçevede Lordon, “rıza üretimi”, “arzu inşası”, “sevinçli arzu”, “habitus” ve “conatus” gibi bir dizi kavram üzerinden, şirket içi tahakküm ilişkilerinin derinlikli bir analize giriyor. Buna göre bu ilişkiler içinde “kapitalist efendinin arzusuyla” özdeşleşme üzerinden ücretli emeğin bir arzu nesnesi olarak paraya bağımlılığı sağlanmaktadır ve bu bağımlılık ilişkisinin üzeri arzu ve rıza üretimiyle örtülmektedir.

Kitabın “Tahakküm ve özgürleşme” başlıklı son bölümünde Lordon, ücretli emek ilişkisine özgü yapıların tasfiye edildiği kolektif girişimin ortaya çıkması için ne tür siyasal düzenlemelerin yapılması gerektiğine ilişkin bir düşünce deneyi yapıyor ve kapitalizme alternatifi oluşturacak olan itici gücü arzu kadar ilksel bir duygu olan “memnuniyetsizlik” kavramı olarak değerlendiriyor. Bu son bölümde Lordon, liberal çağın tavrını daha esaslı benimseyebilmek için Marksizm defterini bir an önce kapamaya can atan kimi sosyolojik yaklaşımların gayretkeşliğine rağmen, bireyler arasında belirli bir yargılama ve arzulama ortaklığı

meydana getiren sınıf kavramının geçerliliği ve önemini vurguluyor. Halinden memnun bir ücretli emekçiler topluluğu yaratmak için tahakküm ilişkileri geliştiren kapitalizmin, bu çalışanlara hala görülmemiş ölçüde ve yoğunlukta kötü muamele ettiği ve bundan kaynaklanan memnuniyetsizliğin son kertede sınıf kavramının tekrar görünür kılmasına hizmet edeceği bir siyasal ortama doğru yol aldığımızı savlıyor:

“Kısacası artan memnuniyetsizlik ücretli emekçilerin en fazla tahakküm altında bulunan tabakalarından başlayarak ki aslında sadece bu tabakalarla sınırlı kalması beklenir adeta sınıf durumunun “yeniden saflaşması” ve en baştaki görünümüne döndürülmesi gibi bir sonuç doğurur.”

“Kapitalizm, Arzu ve Kölelik”, giderek çetrefilleşen kapitalist şirket ekonomisini ve kapitalizmin alternatifinin nasıl inşa edileceği sorusunu arzu kavramı ışığında tekrar değerlendirmek isteyen okuyucu için ufuk açıcı bir çalışma.

**Kapitalizm, Arzu ve Kölelik!
Marx ve Spinoza’nın İşbirliği**

Frederic Lordon
Metis Yayıncılık
İstanbul, 2013

Etkinlik Takvimi

14 ARALIK 2013
CUMARTESİ
15.00

Marksizm Akademisi
Ferda Keskin,
Gezi: Gelmekte olan hareket
DSİP Şişli İlçe Binası

22 ARALIK 2013
PAZAR
12.00

Kent Hareketleri Mitingi
Kadıköy

26 ARALIK 2013
PERŞEMBE
18.00

Çözüm Evet forumu
Taxim Hill Hotel

Yüzleşme atölyeleri

20 Aralık 2013 Cuma • 19.00

Nevzat Onaran

Emval-i Metrukiye: Ermeni ve Rum Mallarının Türkleştirilmesi

3 Ocak 2014 Cuma • 19.00

Eli Haligua / Bülent Küçük

Zorla Yahudileştirilmek: Türkiye'li Yahudilerin Kimlik İnşası ve Antisemitizm

17 Ocak 2014 Cuma • 19.00

Fethiye Çetin

Hrant Dink Cinayetinin Yargısı

31 Ocak 2014 Cuma • 19.00

Özgür Sevgi Göral

Dünyadan Yüzleşme Örnekleri ve Ermeni Soykırımının tanınması

14 Şubat 2014 Cuma • 19.00

Erhan Arık

Horovel Hikayeleri

28 Şubat 2014 Cuma • 19.00

Garabet Orunöz

Tuzla Yetimhanesi Belgeseli: "Kaybolmayın Çocuklar"

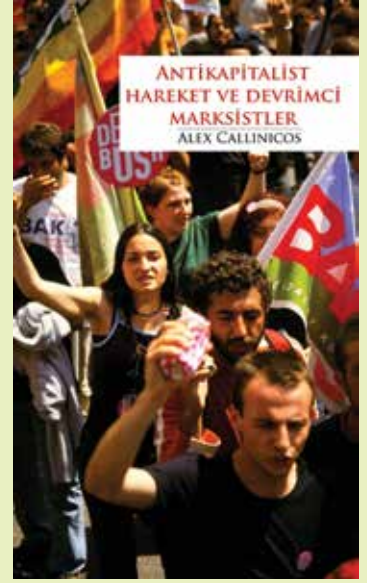
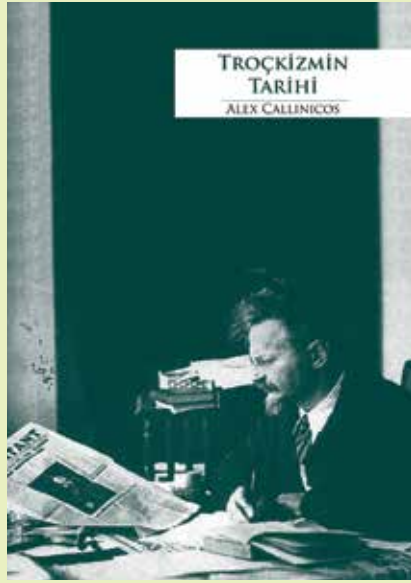
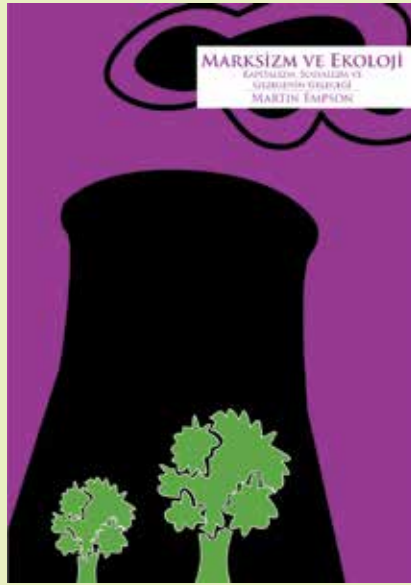
Tüm toplantılar DSİP Şişli İlçe Binasında düzenleniyor.

Etkinliklere katılmak ve bilgi almak için 0533 447 97 09

DSİP Şişli İlçe Binası: Nakiye Elgün Sokak, İkbâl Apartmanı, No: 32, Kat: 1, Osmanbey- Şişli

Taxim Hill Hotel: Gümüşsuyu Mh., Sıraselviler Cd No:5, 34437, Beyoğlu

Broşürlemizi *Sosyalist İşçi* satıcılarından alabilirsiniz.

sosyalist işçi
DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST AYLIK DERGİ

Abone olmak istiyorum!

TARİH:

☐ 6 aylık ☐ 1 yıllık

İSİM:

İL: İLÇE:

ADRES:

.....

..... TEL:

E-POSTA:

Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.

Sorumlu Yazışları Müdürü: Meltem Oral

Adres: Serasker Cad. No: 88-90 Nergiz Apt. Kat: 3

Baskı: Akademi Matbaacılık: Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 230 Topkapı-İstanbul

Tel: 0212 493 24 67-68-69

Yerel süreli yayın, ayda bir yayınlanır • www.sosyalisticsi.org

Barış süreci sabote ediliyor	2
2013'te mücadele devam etti	4
Tarihi Amed buluşması: İktidarın şovu mu, barışın yolu mu?	
Ozan Tekin	9
CHP ile ittifak olmaz	
Şenol Karakaş	12
Şafak Pavey'in başörtüsü konuşması üzerine	
Elçin Poyraz	14
Kitlesel ve özgürlükçü bir sol parti ihtiyacı	
Şenol Karakaş	16
Artık yeter! İstanbul bizim!	
Erdal Bayraktar	19
Dünyanın değil kapitalizmin sonu	
Volkan Akyıldırım	21
Bu daha başlangıç:	
Tayfunlar, iklim değişikliği ve Türkiye	
Reşit Elçin	23
AKP'nin yeni gasp atağı: Kıdem tazminatı	
Mehmet Eren	24
İnsan neden askerden kaçır?	
Ozan Ekin Gökşin	27
Velev ki siyasiyiz!	
Selen Argadal	29
Vegan olmak veya vejetaryenlik bir tercihtir	
Orhan Bulut	30
Amidabad	
Yıldız Önen	32
Kapitalizm, Arzu ve Kölelik	
Berke Malgaz	33